

Isaia – recapitulare

La finalul studiului se cuvine să facem o scurtă recapitulare. Cartea Isaia este cea mai mare carte profetică din Vechiul Testament, de fapt cea mai mare carte din tot Vechiul Testament (cu excepția psalmilor dacă îi considerăm pe aceștia formând o singură carte). Este una din primele cărți profetice care au fost scrise și este cheia interpretării tuturor celorlalte cărți profetice. Isaia creionează harta fundamentală, elementele fundamentale ale planului lui Dumnezeu de răscumpărare prin Mesia, tiparele profetice de bază. Ceilalți profeți nu fac decât să reînnoiască aceste tipare fundamentale și să mai adauge noi elemente pe hartă. Dar harta rămâne aceeași, și anume cea lăsată moștenire de cartea Isaia. Este cea mai complexă carte profetică, cea mai citată în Noul Legământ, iar înțelegerea ei îți oferă cheia de interpretare a tuturor celorlalte cărți profetice.

Tiparul profetic fundamental este construit mai întâi pornind de la criza din viața împăratului Ahaz (cap.7-9a), și apoi este dezvoltat pe criza din viața împăratului Ezechia (cap.9b-39), pentru ca apoi să fie și mai detaliat pe tiparul crizei robiei babiloniene din istoria poporului Israel (cap.40-66). Iată etapele crizelor evidențiate de Isaia:

1. Israel este ispitit să lepede încrederea în Domnul și să se compromită prin încrederea în sine, în oameni și în idoli.
2. Israel este chemat și încurajat de Domnul să nu facă acest compromis sau dacă l-a făcut deja să se întoarcă la Domnul.
3. Israel respinge Cuvântul Domnului și Trimișii Lui și se împietrește.
4. Domnul continuă să îl cheme la pocăință, dar Israel persistă în împietrire și orbire spirituală.
5. Acest lucru aduce dezastrul peste popor, pedeapsa Domnului, darea lor în mâna vrăjmașilor lor.
6. Domnul curtează rămășița deznădăjduită și zdrobită a lui Israel și o îmbrățișează cu minunatele promisiuni ale îndurării Sale.
7. Rămășița se trezește deodată și strigă către Domnul când criza este maximă, și atunci deodată se schimbă tot traseul lucrurilor: Domnul le vine în ajutor, nimicește pe vrăjmașii lor și îi scoate din cea mai adâncă groapă așezându-i pe muntele mântuirii și revărsând binecuvântările Sale cele mari asupra lor.

Înainte să ne facă cunoscute valențele profetice ale acestei crize spirituale ale lui Israel, profetul ne revelează măreția lui Dumnezeu în judecată și mântuire, inima nespuse de înșelătoare a omului, lupta spirituală pentru inima omului, problema încrederii în Dumnezeu și în lucrurile vizibile, ispita alianțelor, legitățile luptei spirituale, legitățile împietririi, procesul pocăinței, deznădejdea și auto-învinovățirea excesivă care devin obstacole principale în procesul pocăinței, adevărata pocăință, răspunsul prompt al lui Dumnezeu pentru cel cu inima smerită și duhul zdrobit. Cartea Isaia este un manual al inimii. Prin inima lui Ezechia și inima poporului din robia Babiloniană descoperim tendințele înșelătoare ale inimii în diferite contexte: contextul ispitei

alianțelor, cel al comiterii compromisului, cel al persistării în compromis, cel al pedepsei, și cel al mântuirii și înălțării. Concluzia este că inima este nespus de înșelătoare.

Isaia ne oferă și resursele prin care putem să stăpânim tendințele firești ale inimii și să putem alege să ne încredem în Domnul. Resursele țin în primul rând de cunoașterea lui Dumnezeu și a minunatelor sale promisiuni. Ele țin apoi de înțelegerea legităților din lupta spirituală. Într-un fel sau altul această carte a fost adresată în primul rând lui Ezechia. Este vorba de bătălia pentru inima lui Ezechia. Facem cunoștință cu ispitele și asalturile care au năvălit asupra inimii lui, dar și cu minunatele resurse pe care Dumnezeu i le-a pus la dispoziție. Dar inima lui Ezechia este de fapt inima noastră, iar bătălia pentru inima lui oglindește bătălia pentru inima fiecăruia dintre noi. Prin cartea Isaia în primul rând ne cunoaștem inima. Atacurile care vin asupra ei și resursele pe care Dumnezeu ni le pune la dispoziție pentru a birui. Facem cunoștințe cu diverse atacuri:

- Atacuri când ești în ascultare de Domnul
- Atacuri în vreme de presiune intensă
- Atacuri pe termen lung și atacuri pe termen scurt
- Atacuri după ce te abați de la Domnul care să te împiedice să te întorci la El
- Atacuri după ce te-ai întors la Domnul
- Atacuri în vremuri de pace
- Atacuri în vremuri de succes și înălțare

Inima este radiografiată în principalele ipostaze ale luptei spirituale. Dar ne sunt revelate și resursele de care avem nevoie în aceste ipostaze diferite ale luptei spirituale. Orice credincios parcurge etapele din viața lui Ezechia și cunoaște diverse ipostaze. Putem fi sub presiune pe termen scurt sau lung, putem trăi vremuri de pace sau de înălțare, putem fi păcăliți de cel rău și dedați la compromis, putem fi în situația în care încercăm să reparăm ce am stricat prin păcatele noastre. Fiecare dintre noi trecem într-un fel sau altul prin toate aceste momente. Toate aceste momente presupun ispite specifice dar și resurse specifice. Cartea Isaia ni le descoperă cu inimă largă. Cartea Isaia te echipează în mod unic pentru lupta credinței ce trebuie să o ducă fiecare credincios. Acestea sunt primele lecții vitale din această carte. De-abia după ce le învățăm pe acestea, putem construi mai departe și să înțelegem valențele profetice ale crizelor spirituale descrise în carte.

Isaia ne descoperă faptul că criza lui Ezechia avea să fie experimentată iarăși din Israel: mai întâi în contextul robiei babiloniene și apoi în contextul respingerii lui Mesia. Criza avea să fie mai mare și pe termen mai lung. Ea avea mai întâi să însemne ducerea poporului în robia babiloniană și apoi respingerea lui Mesia Însuși.

- Trimisul Domnului va fi Mesia Însuși.
- Acesta va fi respins de ai Săi. (prima venire)
- Israel va fi împietrit.

- În schimb Neamurile Îl vor cunoaște prin Mesia pe Domnul și vor experimenta treziri spirituale fără precedent.
- Într-un final, deodată și pe neașteptate rămășița lui Israel se va întoarce la Domnul.
- Și Atunci Mesia va aduce mântuirea eternă și restaurarea tuturor lucrurilor. (a doua venire)

Iată de ce pornind de la criza lui Ahaz, cea a lui Ezechia sau cea babiloniană profetul glisează fie spre prima venire a lui Mesia, fie spre a doua venire a sa și iată de ce autorii nou-testamentari consideră multe pasaje adresate inițial generației contemporane lui Isaia (de exemplu Isaia 6) mesianice. Acest tipar al crizei lui Isaia va fi reluat de toți ceilalți profeți și pornind de la acest tipar vor fi construite celelalte profeții cu privire la Mesia.

Să ne aducem aminte care sunt principalele secțiuni din cartea Isaia și care este mesajul acestora. Isaia poate fi împărțit în trei secțiuni:

- **Isaia 1-35 - Profetii** cu referire la criza lui Ezechia
- **Isaia 36-39 – Secțiunea istorică** – ea explică temeiul istoric atât pentru prima parte a cărții (în cap.36-38) cât și pentru a doua (în cap.39).
- **Isaia 40-66 – Profetii** cu referire la criza babiloniană

Secțiunea istorică este foarte importantă, pentru că ea ne ajută să înțelegem contextele istorice pe baza cărora au fost construite profețiile din carte.

Isaia poate fi împărțită și în 9 secțiuni:

1. 1-5 - Introducere
2. 6-12 – Despre împietrirea inimii și mântuirea rămășiței
3. 13-27 – Resurse pentru inima lui Ezechia pentru a nu face alianța cu Egiptul: Domnul este Stăpânul Neamurilor: izbăvirea vine de la Domnul și nu de la OM.
4. 28-35 – Mustrarea lui Ezechia pentru alianța cu Egiptul și resurse pentru aducerea lui la pocăință
5. 36-39 – Secțiunea istorică: pocăința și izbăvirea lui Ezechia, anunțarea robiei babiloniei
6. 40-48 – Mântuirea din robie o aduce Domnul și nu IDOLII și o aduce în ciuda adâncimii gropii lui Israel
7. 49-54 – Mântuirea din robie se realizează prin suferințele Robului Domnului

8. 55-63a – Mântuirea adusă de Robul Domnului este oferită tuturor Neamurilor, dar se va intra în ea nu pe baza religiozității sau apartenenței la poporul evreu, ci doar pe baza unei pocăințe și întoarceri sincere la Domnul
9. 63b-66 – Isaia mijlocește pentru popor, iar Domnul răspunde: doar o rămășiță va fi mântuită!

Să ne aducem aminte care sunt ideile principale ale fiecărei secțiuni:

1-5 – Introducere: creionarea tiparului profetic fundamental și temele majore ale cărții.

Înclin să cred că primele 5 capitole deși ar conține profeții revelate lui Isaia după chemarea sa în slujbă (cea din cap.6) sunt inserate de autor la începutul cărții ca o introducere a cărții în care facem cunoștință cu temele majore din carte. Primele 5 capitole includ 3 profeții.

Prima profeție (cap.1) este una generală și ancorată în istorie radiografiind și străbătând perioadele de domnie ale lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia. Profetul nu glisează în mod explicit în vremurile mesianice. Profețiile rămân ancorate în cadrul istoric din 1:1. Profețiile prevestesc judecarea lui Iuda de pe timpul lui Ezechia și situația critică în care va ajunge fiica Sionului (1:9) dar și momentul spectaculos al reabilitării Ierusalimului prin nimicirea oștilor lui Sanherib (1:26-27). Profetul condamnă nedreptatea din popor și evidențiază factorii care întrețin fărădelegea lui Israel: falsa religiozitate și pervertirea funcției Casei Domnului, liderii corupți, încrederea în om și în idoli. Mântuirea se împlinște prin judecată și dreptate.

Cap.2-4 reprezintă tot o profeție asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului dar de această dată profetul nu se mai oprește în perioada domniei celor 4 împărați (compară 1:1 și 2:1), ci rostește profeții care străbat o istoria mai largă și glisează în mod explicit spre vremurile mesianice. Profeția este inaugurată de finalul glorios al Ierusalimului (2:1-4) și apoi ni se detaliază traseul istoric către acest final glorios la care autorul revine la încheierea calupului profetic și anume în 4:2-5. Traseul repetă tiparul evidențiat în cap.1 din perioada celor 4 împărați, și anume păcat, judecată și dintr-o dată o mântuire spectaculoasă și neașteptată. Dar de data aceasta traseul istoric este creionat într-o dimensiune mai largă și se glisează spre vremurile sfârșitului. Judecata nu mai este doar una locală, izolată, ci este o judecată globală, finală (vezi 2:10-22). Judecata va afecta Ierusalimul mai mult decât pe timpul lui Ezechia (vezi cap.3) iar izbăvirea Ierusalimului va fi în aceeași vreme cu revelarea gloriei lui Mesia pe pământ (4:1).

Cap.2-4 ne arată faptul că tiparul din istoria celor 4 împărați din cap.1: păcat – judecată – mântuire se va repeta în istoria lui Israel la o scară mult mai mare. În aceste capitole este din nou condamnată nedreptatea din popor, dar profetul insistă pe un aspect nou al vinovăției: mândria omului și idolatrizarea frumuseții. Autorul reia cei 4 factori care întrețin fărădelegea, dar oferă și un răspuns fiecăreia din ei: falsei religiozități i se răspunde prin înălțarea adevăratei funcții a Casei Domnului (2:1-4), încrederii în om și în idoli i se răspunde prin descrierea zilei Domnului când toți oamenii și idolii vor roși, iar încrederii în liderii corupți i se răspunde prin prezentarea judecării acestora. Mântuirea este realizată tot prin dreptate și judecată. Apare și o temă nouă,

tema frumuseții. Idolatrizarea frumuseții de către om este judecată, dar judecata revelează frumusețea Domnului și este înfăptuită pentru răscumpărarea frumuseții umane. O altă temă nouă este cea a mântuirii și binecuvântării Neamurilor prin reabilitarea Ierusalimului.

Cap.1-4 ne oferă cheia înțelegerii cărții Isaia. Isaia vrea să ne comunice că istoria celor 4 împărați creionează o paradigmă care are în vedere vremuri mai îndepărtate din istorie, și anume vremurile mesianice. Cap.1-4 ar reprezenta o introducere minunată pentru cartea Isaia. De ce însă autorul le mai alătură și cap.5? Pentru a putea răspunde la această întrebare trebuie să ne aducem aminte care sunt elementele noi introduse de această profeție. În cap.5 este condamnată din nou nedreptatea și fătărnicia poporului și este din nou anunțată judecată. Elementele noi apar cu prisosință în descrierea judecății divine. Aceasta sunt:

- Sublinierea prin metafora viei a legitimității așteptărilor Domnului și a judecății Sale față de poporul Său.
- Anunțarea cu claritate a ducerii poporului lui Iuda în robie și a căderii Ierusalimului.
- Încheierea profeției pe imaginea judecății și absența profețiilor ce vizează reabilitarea lui Iuda și a Ierusalimului.

Observăm că elementele noi din cap.5 gravitează în jurul judecății divine. Cap.5 este un capitol al judecății divine. De ce după primele 4 capitole, profetul simte nevoia să revină asupra imaginii judecății? Atât profeția din cap.1 cât și profeția din cap.2-4 realizează un salt neașteptat de la momentul judecății la momentul reabilitării lui Israel. Acest salt neașteptat ar putea aduce o anumită confuzie în mintea noastră. Confuzia ar fi legată de faptul că cei ce păcătuiesc din poporul Domnului vor fi pedepsiți într-o anumită măsură, dar în cele din urmă vor fi izbăviți. Cu alte cuvinte, în cele din urmă povestea va avea un sfârșit frumos pentru toată lumea. Capitolul 5 pare să insiste că poporul care nu rodește va avea parte de revărsarea violentă a mâniei lui Dumnezeu și pentru cei mai mulți din popor povestea lor nu va avea deloc un sfârșit fericit.

Glisarea neașteptată de la momentul judecății la momentul reabilitării se împlinește în istorie în cel puțin trei dimensiuni. Prima are în vedere criza din timpul lui Ezechia, când după pustiirea lui Iuda și împrejmuirea rămășiței din Ierusalim are loc nimicirea miraculoasă a oștirilor Asirienilor. A doua se referă la criza babiloniană: după distrugerea Ierusalimului și ducerea în robie a lui Iuda are loc întoarcerea din robie și reînvierea lui Israel. A treia vizează împietrirea în care a intrat Israel în urma respingerii lui Mesia. După această perioadă de cumplită împietrire, Israel se va întoarce ca națiune la Isus și va fi mântuit (vezi Romani 11). Observăm că doar în prima dimensiune a împlinirii profeției, cei care sunt judecați sunt în cele din urmă și mântuiți. Și chiar pe timpul lui Ezechia doar o rămășiță din popor a beneficiat de acel moment neașteptat al mântuirii, și anume rămășița din Ierusalim. Ceilalți din popor au fost nimicți sub judecata divină. În cazul robiei babiloniene, o altă generație a beneficiat de mântuire și foarte puțini au fost aceia care au gustat și din paharul judecății și din cel al mântuirii. În Ezra se menționează doar existența unei minorități din poporul care s-a întors în țară care văzuseră slava primului Templu. În ce privește respingerea lui Mesia, nici unul din generația respectivă nu a mai prins în viață momentul reabilitării lui Israel. Deci promisiunea reabilitării finale a lui Israel nu exclude

judicarea definitivă a celor mai mulți din Israel. Cei mai mulți din poporul Domnului au murit în păcatele lor și nu vor gusta în veci din promisiunile mântuirii. Promisiunea mântuirii finale îl vizează pe Israel ca națiune în contextul istoriei sale de-a lungul veacurilor. Deci promisiunea mântuirii nu este pentru aceeași generație care este condamnată din pricina păcatului ei. Capitolul 5 pare să insiste pe acest aspect și să clarifice faptul că pentru cei mai mulți din popor nu va mai exista un moment al izbăvirii și reabilitării. Cea mai mare parte din poporul Domnului va fi lepădată pentru totdeauna. Pericolul pierderii relației cu Domnul este real și cel care a început ca făcând parte din poporul Domnului poate sfârși în pedeapsa eternă a Domnului pe care L-a trădat.

Primele 5 capitole ale cărții sunt un fel de introducere, un fel de prolog. Aici descoperim cheia înțelegerii glisărilor profetice din Isaia, precum și temele majore ale cărții din care enumerăm:

- Durerea din inima Domnului pentru poporul Său
- Starea de păcat a poporului
- Factorii care întrețin fărădelegea: fățarnicia și pervertirea funcției Casei Domnului, liderii corupți, încrederea în om și încrederea în idoli
- Dreapta judecată a lui Dumnezeu
- Rămășița poporului
- Mântuirea Neamurilor
- Venirea Odraslei
- Reabilitarea finală a lui Israel

Toate aceste teme vor fi reluate și dezvoltate pe parcursul întregii cărți.

1. 6-12 – Împietrirea lui Israel și mântuirea rămășiței

Observ faptul că Isaia construiește începând cu cap.6 un discurs coerent, clarificând anumite aspecte și aducând în discuție elemente noi.

- **Isaia 6** – Profetul este chemat să împietrească inima poporului până când țara va fi nimicită de tot. Totuși se vestește apoi o renaștere spirituală a poporului.
- **Isaia 7:1-9:7** – Este clarificată slujba lui Isaia de a împietri inima poporului: deși Isaia este chemat de Domnul să fie mai întâi un agent al mântuirii pentru popor (Emanuel – Dumnezeu este cu noi), el devine un agent al judecății și împietrii (Maher-Șalal-Haș-Baz – Grăbește-te de prădează, aruncă-te asupra prăzii), nu din pricina capriciilor lui Dumnezeu, ci pentru că poporul respinge cu nerușinare

Cuvântul Domnului. Isaia rămâne un agent al mântuirii doar pentru rămășița credincioasă din popor, formată din familia și ucenicii lui. Este anunțată însă o mântuire finală a lui Israel.

Observăm faptul că aceste două capitole (7 și 8) nu insistă neapărat pe destinul lui Ahaz, ci pe rolul lui Isaia și a copiilor săi în mijlocul unui popor apostat. Atât copilul lui Isaia, cât și Isaia, ucenicii Lui și Domnul Însuși sunt deopotrivă un semn al mântuirii și al judecății. Aceasta pare să fie tema centrală a celor două capitole. Într-un fel sau altul, se pare că în aceste capitole ni se descifrează misterioasă funcție la care este chemat Isaia, și anume aceea de a împietri inima acestui popor. Noi am răspuns la întrebările din cap.6 apelând la cunoștințele pe care le avem din ansamblul Scripturii. Dar cartea Isaia ne oferă răspunsul chiar în următoarele capitole. Versetele 8:13-14 ne răspund la marea întrebare din cap 6 și anume: cum anume urma Isaia să împietrească inima poporului? Răspunsul este clar: prin mărturia sa din mijlocul poporului, poporul se va împietri respingând Cuvântul Domnului rostit prin gura lui Isaia. Cap.7 și 8 nu uită să ne menționeze și funcția mântuirii îndeplinită de profet. Dorința lui Dumnezeu este să mântuiască poporul. Totuși El va mântui doar rămășița credincioasă, iar poporul va fi împietrit și pedepsit în urma respingerii mesajului trimisului Domnului. Cap.7 și 8 ne descoperă cu claritate dubla funcție a profetului Domnului, atât cea de mântuire cât și cea de împietrire.

- **Isaia 9:8-12:6** – Se clarifică faptul că mântuirea finală a lui Israel nu vizează tot poporul, ci doar o rămășiță care se va întoarce la Domnul. Astfel, descoperim că termenul de rămășiță are două sensuri distincte: mai întâi se referă la rămășița credincioasă din popor reprezentată de Isaia și ucenicii lui, iar apoi se referă la acea parte din popor care după pedepsirea celei mai mari părți din popor, se va întoarce la Domnul și va fi mântuită.

Pedepsirea Imperiului Asirian este concomitentă cu izbăvirea rămășiței lui Israel. Profetul revine din nou la tema rămășiței. Profeția din aceste capitole pare să urmărească trei etape din planul lui Dumnezeu:

- 9:8-10:4 – Pedepsirea poporului Domnului prin Asiria
- 10:5-10:19 – Pedepsirea Asiriei de către Domnul
- 10:20-27 – Izbăvirea rămășiței care se va întoarce la Domnul

Cap.11-12 insistă, asemenea cap.10, că mântuirea rămășiței se va face în baza pocăinței acesteia. Mântuirea va fi în primul rând spirituală. Este un contrast între judecata lui Dumnezeu din 9.8-10.4 asupra poporului Domnului și mântuirea rămășiței descrisă în 11:11-12:6.

Judecată	Mântuire
Pizma din poporul Domnului (9:21)	Disparația pizmei din popor (11:13)
Mânia Domului nu se potolește (9:12)	Mânia Domnului S-a potolit ! (12:1)
Căci poporul nu se întoarce, nu Îl caută și nu se încrede în Domnul.(9:13)	Poporul caută, laudă și se încrede în Domnul (12:1-6).
Dați pe mâna vrăjmașilor și a Filistenilor.(9:12)	Vrăjmașii nimiciți și evreii vor zbura pe umerii Filistenilor.(11:14)

Acesta este rolul cap.12. El vrea să ne arate că la fel cum rămășița din Ierusalim de pe timpul lui Ezechia a fost mântuită în baza pocăinței ei, la fel va fi și la finalul istoriei. Israel va fi izbăvit pentru că *se va întoarce la Domnul!* După ce în cap.9b și 10a laitmotivul era: Și mânia Lui nu se potolește, în sfârșit, în cap.12 poporul cântă: Mânia Ta S-a potolit!, și ni se arată și motivul: pentru că poporul S-a întors la Domnul. Fără pocăință, nu este mântuire.

Isaia 6 deci introduce niște concepte care apoi sunt clarificate de următoarele două calupuri profetice: 7:1-9:7 (care clarifică în primul rând natura slujbei profetului, agent al împietririi), iar apoi 9:8-12:6 (care clarifică condițiile și semnificația izbăvirii finale a lui Israel). Observăm deci că profețiile nu ne sunt prezentate la întâmplare în cartea Isaia. Ele sunt aranjate cu grijă pentru a forma un discurs teologic coerent.

Atât în Isaia 7:1-9:7, cât și în Isaia 9:8-12:6 profeția glisează în ultima parte spre vremurile mesianice. Acest lucru ne confirmă că evenimentele istorice din timpul lui Isaia creionează o paradigmă pentru o vreme mai îndepărtată. Dacă în Isaia 7-9a evenimentele din timpul lui Ahaz creionează o paradigmă mesianică, Isaia 9b-12 ne demonstrează că și evenimentele din timpul lui Ezechia realizează exact același lucru. Profeția 10:28-12:6 operează o glisare profetică de la perioada înconjurării Ierusalimului de oștile lui Sanherib către restaurarea finală adusă de Mesia. Într-adevăr, versetele 10:28-34 indică apropierea oștilor asiriene către Ierusalimul în care se afla Ezechia. Sunt comentatori care semnalează că nu acesta a fost exact traseul urmat de Rabșache în apropierea sa de Ierusalim. Acest fapt ar putea avea următoarea explicație: ori datele istorice sunt fragmentare, lacunare, ori însăși acest fapt ne sugerează că profeția nu s-a împlinit în mod final în timpul lui Ezechia. Am învățat deja că o profeție are mai multe faze de împlinire și elementele care nu s-au împlinit ne demonstrează că mai există o fază viitoare de împlinire pleneră a profeției.

2. Resurse pentru inima lui Ezechia pentru a nu face alianța cu Egiptul: Domnul este Stăpânul Neamurilor: izbăvirea vine de la Domnul și nu de la OM, și această izbăvire este eternă!

După ce Isaia ne-a clarificat conceptele de împietrire a inimii și mântuire a rămășiței în cap.6-12, în următoarele capitole ni se oferă *un studiu de caz* pe inima lui Ezechia și a poporului Său care parcurg atât traseul împietririi inimii cât și traseul trezirii spirituale a rămășiței.

Primul lucru cu care luăm cunoștință sunt RESURSELE pe care Domnul le-a pus la dispoziție pentru ca poporul Lui să nu păcătuiască și să nu se împietrească. Domnul nu a dorit împietrirea, ci a pus la dispoziția lui Ezechia toate resursele necesare pentru ca acesta să nu facă alianță cu Egiptul. Dar tocmai respingerea acestor resurse va duce la împietrirea inimii. Vom analiza însă minunatele resurse pe care le-a oferit Domnul poporului Său care în fața teribilei și crescânde amenințări asiriene era chemat să trăiască prin credință, să se încreadă doar în Domnul cel nevăzut și să nu facă nici-o alianță politică cu împărățiile vizibile din jur. Domnul a făcut TOT ce se putea pentru VIA SA pentru a nu se ajunge la momentul împietririi inimii. Nu se poate da vina pe presiunea contextului (mare de altfel) căci și RESURSELE au fost pe măsură.

a) Cap.13-19 – Domnul este și Dumnezeu Neamurilor

Finalul cap.18 se încheie cu neamurile aducând jertfe Domnului pe muntele Sionului, și ne lasă cu o întrebare: Totuși, deși și neamurile se închină pe Sion, aceasta nu înseamnă că Israel nu va avea un loc privilegiat, nu? Cu alte cuvinte: da, primim și neamurile în Sion, dar ele vor fi pe planul doi, pe planul întâi rămânând Israel. Finalul cap.19 spulberă această ipoteză. Pasajul anunță întoarcerea Egiptenilor și Asirienilor la Dumnezeu, dar și faptul că acestea vor fi unite cu Israel care nu va avea un loc privilegiat:

- Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel moștenirea Mea! (19:24-25).

În acest punct atingem un apogeu în ce privește rolul și importanța neamurilor în planul Domnului. Progresia pe care o construiește profetul atinge un punct maxim, un punct culminant! Profetul pare că nu vrea să șocheze pe evrei și pregătește această progresie. Să reluăm pașii făcuți de profet începând din cap.13.

În cap.13:1-14:27 (împotriva Babilonului), Babilonul este distrus în întregime, iar în 14 Asirianul este zdrobit pe munții Domnului. În schimb în următorul pasaj 14:28-32 (împotriva Filistenilor), trimișii Filistenilor caută adăpost la țările vecine și li se răspunde că adăpostul este în Sion, însă doar pentru nenorociții din poporul Domnului. Nu știm dacă filistenii ar putea fi primiți în Sion. Dar ne întrebăm: ar putea fi primiți? ar putea deveni parte din poporul Domnului? În următoarea profecie din 15-16 (împotriva Moabului) facem un pas mai departe. Rămășița Moabului caută adăpost în Sion și pare a fi primită acolo, căci se precizează trecerea

Arnonului în v.16:2. Acest lucru pare în armonie cu plânsetul profetului și al Domnului pentru Moab. Domnul din Sion plânge pentru Moab și este gata să primească rămășița Moabului sub aripile Sale protectoare. Iată că Domnul nu plânge doar pentru poporul Său, ci plânge și pentru Moab! Dar rămășița Moabului se va întoarce cu adevărat la Domnul? 16:3 ne sugerează o smerire a rămășiței din Moab, dar nu știm sigur dacă este o întoarcere autentică la Domnul.

În schimb în cap.17 (împotriva Damascului) profeția anunță că după o perioadă de judecată oamenii se vor întoarce la Domnul. Și dacă analizăm cu atenție observăm că este vorba de rămășița Siriei. La fel cum rămășița lui Israel se va întoarce la Domnul, la fel se va întâmpla și cu rămășița Siriei. Dar dacă acest lucru îl deducem dintr-o analiză mai atentă, și ne și întrebăm: unde se va închina Domnului rămășița Siriei, în următoarea profeție (ca.18 – Împotriva Etiopiei), găsim neamurile aducând jertfe Domnului pe muntele Sionului! Iar în cap.19 este atins apogeul prin faptul că neamurile mântuite se află pe aceeași poziție cu poporul Israel, care nu ocupă un loc privilegiat.

Observăm o paralelă interesantă între secțiunea 9:8-12:6 focalizată pe Israel și secțiunea 13-19 focalizată pe Neamuri. Secțiunea focalizată pe Israel începe cu mânia arzândă a Domnului împotriva lui Israel și cu laitmotivul: ***Cu toate acestea mânia lui nu se potolește și mâna Lui este tot întinsă.*** În schimb secțiunea se termină cu pocăința lui Israel care aduce potolirea mâniei lui Dumnezeu (vezi cap.12): ***Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit!***

Secțiunea 13-19 începe cu mânia arzândă a lui Dumnezeu împotriva Babilonului și Asiriei despre care se spune: ***Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?(13:27)*** Dar secțiunea se încheie cu mântuirea Asirienilor despre care se spune în 19:25: ***Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria lucrarea mâinilor Mele, și Israel moștenirea Mea!***

Acum același Domn al oștirilor nu mai are mâna întinsă împotriva Asirienilor, ci pentru El Asiria este lucrarea mâinilor Lui.

Mai observăm faptul că aceleași metafore și imagini folosite pentru descrierea judecății și mântuirii lui Israel sunt folosite acum pentru descrierea judecării și mântuirii Neamurilor.

Imaginea	Israel (cap.1-12)	Neamuri (cap.13-19)
Învinovățit și judecat pentru mândria lui.	9:9	16:6
Judecat pentru că a uitat pe Domnul	1:4	17:10
Judecata prezentată prin intermediul metaforei VIEI	5:1-7	16:8-10, 17:10-11
Durerea din inima lui Dumnezeu pentru popor.	1:2-6	16:11
Liderii duc în rătăcire poporul.	9:16	19:13

Dumnezeu pedepsește poporul prin liderii pe care îi dă poporului	3:1-12	19:4
Dumnezeu pedepsește liderii poporului.	9:14-15	19:15
Dumnezeu pedepsește poporul prin dezbinarea și mîncătoria din popor.	9:18-21	19:2
Dumnezeu împietrește inima poporului și îi trimite un duh de orbire și rătăcire.	6:9-10, 8:14-15	19:11-14
Poporul va ajunge în întuneric spiritual și să întrebe pe vrăjitori și pe cei morți.	8:19	19:3
Mânia Domnului nu se va potoli asupra celor ce nu se întorc la El.	9:21	13:27
Va fi însă o rămășiță!	10:20-22	15:9, 17:3
Rămășița se va întoarce la Domnul!	10:20-22	16:1-4, 17:7-8, 19:20-21
Mânia lui Dumnezeu se va potoli!	12:1-6	19:25
Mântuirea rămășiței va însemna zdrobirea asupritorului.	9:3-4	16:4
Rămășița va sluji Domnului în Sion.	12:6	18:7
Mântuirea rămășiței se va face prin ridicarea lui Mesia.	9:6-7, 11:1-5	16:5, 19:20
Va fi un drum al mântuirii!	11:16	19:23

Mesajul lui Isaia este evident: Dumnezeu este și Dumnezeul neamurilor, și El vrea să mântuiască neamurile la fel de mult ca pe Israel! Dumnezeu are un plan pentru fiecare popor, iar Mesia va veni atât pentru Neamuri cât și pentru Israel. Domnul l-a ales pe Israel de dragul Neamurilor, și El nu este părtinitor. El este Creatorul tuturor și Mântuitorul tuturor. El se implică în destinul neamurilor la fel cum se implică în destinul lui Israel! Da, domnul are așteptări mai mari de la poporul Lui, căci cui i s-a dat mult i se cere mult! Dar Domnul operează cu același legități spirituale atât cu privire la poporul Lui cât și la Neamuri și atât în ce privește mântuirea cât și în ce privește judecata. Nici un profet sau autor din Vechiul Testament nu a subliniat cu mai multă putere și claritate aceste adevăruri!

Ne întrebăm când se împlinesc aceste profeții? Există trei posibilități de împlinire. Prima vizează perioada bisericii când în noul popor al lui Dumnezeu nu mai este grec sau iudeu, bărbat sau femeie, ci toți sunt una în Hristos și toți îl vor cunoaște pe Domnul. Zidul de despărțire dintre

neamuri și Israel este dăruit de crucea lui Hristos, și ei, împreună, au intrare liberă la Tatăl. (vezi Efeseni cap.2). Israeliții nu ocupă un loc special în Biserică. Neamurile sunt mântuite ca și Israelul prin harul lui Hristos, bucurându-se de aceleași privilegii și binecuvântări în Hristos.

A doua variantă de împlinire care păstrează și din dimensiunea literală a profeției are în vedere mia de ani. Întoarcerea finală a lui Israel va fi acompaniată de întoarcerea multor neamuri la Domnul. Ele vor intra în mia de ani. Biserica se pare că va fi răpită la cer înainte de întoarcerea finală a lui Israel, și cei înviați vor sprijini domnia lui Hristos din mia de ani.

A treia variantă se referă la perioada unui pământ și a unui cer nou și a Noului Ierusalim. În Noul Ierusalim nu va fi nici o diferență între neamuri și evrei. Toți vor fi fiii Celui Preaînalt și vor sluji Domnului. Aceasta este a treia variantă de împlinire a profeției.

Dacă autorii Noului Testament consideră întoarcerea rămășiței lui Israel un fapt istoric, atunci, păstrând această logică literală de interpretare, și întoarcerea neamurilor din urmă va constitui tot un eveniment istoric, și deci împlinirea profețiilor s-ar potrivi cel mai bine în mia de ani. Cu toate acestea, în a doua parte a comentariului nostru pe cartea Isaia am observat că autorii nou testamentari afirmă în mod explicit împlinirea acestor profeții doar în perioada Bisericii și cea a noului Ierusalim fără să le aplice și mieii de ani.

De ce această secțiune era o resursă pentru inima lui Ezechia? Foarte simplu: pentru El era esențial să știe că Domnul era și Creatorul, Stăpânul, Mântuitorul și Judecătorul Neamurilor. Ispita de a face alianță cu Neamurile din jur era extrem de mare! Era ispita încrederii în OM dar și în idolii acestor popoare puternice. Profetul Îl înalță pe Domnul ca Domnul întregului pământ și al tuturor neamurilor. Nici neamurile, nici dumnezeii lor nu înseamnă NIMIC. Domnul este TOTUL. Iată DE CE, Ezechia, este logic să te încrezi DOAR în Domnul și să nu faci nici-o alianță!

b) Cap.20-23 – Profeții împotriva alianțelor celor mai tentante și a sfătuitorilor ce susțineau aceste alianțe.

Dacă în cap.13-18 se creionează un tablou profetic general despre Domnul care domnește peste Neamuri, le pedepsește și le mântuiește, cap.20-23 conțin profeții specifice îndreptate împotriva celor mai tentante alianțe pentru inima lui Ezechia. Cele mai tentate alianțe erau cu Egiptul și Etiopia, Babilonul și Tirul. Profețiile sunt îndreptate exact împotriva acestor alianțe. Ezechia trebuie să se încreadă doar în Domnul! Toate aceste mari puteri vor cădea. Cei ce își vor pune încrederea în ele, vor fi dați de rușine. Pentru a încuraja inima lui Ezechia, Domnul mai face două lucruri:

i) Îi cere lui Isaia să meargă dezgolit trei ani la curtea împăratului

Isaia poartă acest mesaj 3 ani de zile la curtea lui Ezechia și îl poartă într-un mod șocant. El umblă ca un prins de război, aproape dezgolit și îmbrăcat foarte sumar, 3 ani de zile la curtea lui Ezechia. În cultura vremii era recunoscută funcția de profet și era ceva uzual ca aceștia să folosească anumite simboluri șocante pentru a transmite poporului un mesaj. Ne aducem aminte de reacția poporului față de comportamentele simbolice ale lui Ezechiel. Poporul venea la acesta și îl întreba: Ce înseamnă lucrul acesta? – De exemplu faptul că nu plângi la înmormântarea soției tale. Mesajul era adaptat cultural, dar era șocant. Isaia avea o vârstă mai înaintată, avea deja un statut și o poziție la curtea regelui. Era șocant ca 3 ani de zile să îl vezi pe Isaia aproape

dezgolit. Faptul că Isaia transmite 3 ani de zile acest mesaj șocant, ne atrage atenția asupra cel puțin trei aspecte:

- Cât de mare era bătălia spirituală care se dădea asupra inimii lui Ezechia, cât de mare era presiunea vremii în ce privește alianțele militare anti-asiriene.
- Cât de mult îi pasă Domnului de alegerea lui Ezechia, cât de mult vrea să îl susțină și cât este dispus să își sacrifice profetul de dragul întăririi credinței din inima lui Ezechia.
- Cât de mare este disponibilitatea profetului care acceptă această umilință și acest sacrificiu de dragul poporului Domnului, cu scopul de a transmite poporului Domnului un mesaj care să îi aducă mântuirea și să îl salveze de la distrugere.

ii) Se face profeție împotriva Arabiei care se împlinesc într-un an

Împlinirea exactă și imediată a acestei profeții reprezenta o garanție că și celelalte profeții rostite împotriva Egiptului, Etiopiei și Babilonului aveau să se îplinească. Într-adevăr, aceste profeții s-au împlinit mai târziu, după câțiva zeci de ani. Faptul că după un an s-a împlinit profeția împotriva Arabiei, reprezenta o încurajare pentru inima lui Ezechia ca să creadă că și celelalte profeții mult mai relevante pentru problemele și deciziile lui se vor împlini. Domnul mai lucrează și astăzi în acest mod. Uneori El face mai multe promisiuni sau descoperii ale viitorului în viața noastră. Unele vizează un timp mai îndepărtat și par a fi mai greu de împlinit, altele vizează un timp mai apropiat și par mai ușor de împlinit. Împlinirea cu precizie a acestora din urmă sunt menite să ne întărească credința noastră și în cele menționate mai întâi.

Pentru a susține inima lui Ezechia Domnul rostește profeții și împotriva lui Șebna, și implicit a tuturor consilierilor lui Ezechia care susțineau alianța cu Egiptul. Domnul știe toate atacurile împotriva inimii lui Ezechia și știe că un atac puternic este prin intermediul consilierilor săi. Domnul susține inima lui Ezechia anunțând pedepsirea lui Șebna (pro alianțe) și înălțarea lui Eliachim (contra alianțe). Ezechia, ai grijă ce sfătuitori îți alegi!

Și nu în ultimul rând este rostită o profeție împotriva încrederii într-o strategie de apărare bine pusă la punct. Fără alianțe, Ezechia mai avea o speranță: să își pregătească armata și să facă Ierusalimul de necucerit. Domnul nu are ceva împotriva pregătirilor pentru război cu asirienii, dar condamnă punerea încrederii în aceste strategii și neglijarea încrederii doar în Domnul. Acest lucru este condamnat prin profeția împotriva văii vedeniilor din Ierusalim. Este radiografiată disperarea inimii omului și tendința ei nebună de a-și pune încrederea în ceva vizibil. Dacă nu Egiptul, poate Babilonul. Dacă nu Babilonul, poate Tirul. Dacă nu știu ce să aleg, merg pe mâna sfătuitoarelor mei. Dacă nici alianțele, nici sfătuitoarelor, atunci măcar zidurile Ierusalimului și proviziile secrete cu apă! Răspunsul Domnului: Nu, Ezechia, ci vreau ca încrederea ta să fie DOAR în Mine. Domnul cel nevăzut! Nimic ancorat în realitatea vizibilă! Nu a fost ușor, dar resursele Domnului au fost atât de precise, de exacte și s-au pliat exact pe fisurile inimii lui Ezechia.

c) *Cap.24-27 – Marea resursă: ancorarea în ziua aceea și în slava viitoare!*

Observăm două elemente specifice ale acestei secțiuni 24-27:

1. Secțiunea este dedicată în întregime escatologiei. Secțiunea adună principalele elementele escatologice punctate în carte până în acest moment și ne prezintă un tablou escatologic complex. Înțelegem cu certitudine că izbăvirea rămășiței din timpul lui Ezechia este o prefigurare a izbăvirii FINALE a rămășiței. Tabloul escatologic evidențiază:
 - Pedepsirea lui Israel
 - Pocăința lui Israel
 - Izbăvirea lui Israel
 - Pedepsirea cetății vrăjmașului și a neamurilor
 - Mântuirea Neamurilor
 - Îndepărtarea răului și suferinței, nimicirea morții și înlăturarea mărimei dintre Dumnezeu și OM.
 - Bucuria și lauda de pe buzele celor ce se vor fi încrezut în Domnul!
2. Secțiunea ne prezintă ziua aceea prin ochii celor ce se vor fi încrezut în Domnul și insistă pe reacția INIMII acestora. Înțelegem că ei vor fi reabilitați față de propria INIMĂ cândva ostilă Domnului dar acum plină de laudă, recunoștință, pace și dragoste față de Domnul! Isaia creează un contrast cu 20:5-6.

20:5-6 Reacția celor ce se vor fi încrezut în OM și în îndemnurile inimii lor!	25:9 Reacția celor se vor fi încrezut în Domnul și în îndemnurile Cuvântului Lui!
Atunci se vor îngrozi și se vor rușina cei ce își puseseră încrederea în Etiopia și se făleau cu Egiptul. Și locuitorii de pe țărmul acesta vor zice <u>în ziua aceea: Iată ce a ajuns încrederea noastră</u> pe care ne bizuiserăm ca să fim ajutați și să fim izbăviți de împăratul Asiriei! <u>Cum vom scăpa acum?</u>	<u>În ziua aceea</u> vor zice: <u>Iată, acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere</u> că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, <u>acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!</u>

În 20:5-6 Isaia îi avertizează cu privire la dezamăgirea pe care le-o va aduce încrederea în Egipt. Dar ce va aduce încrederea în Domnul? Isaia răspunde în cap.25-26 la această întrebare. Și este important că verdictul nu este dat de Domnul, ci de inima omului. În ziua judecării concluzia va fi trasă de însăși inima celor necredincioși, și aceasta va fi: am greșit atât de mult că ne-am încrezut în om și nu în Domnul! În ziua mântuirii concluzia va fi trasă de însăși inima celor

credincioși și aceasta va fi: ce bine am ales că ne-am încrezut în Domnul! Inima nu va fi tristă în rai!

Cap.24 începe cu imaginea judecății. Deși de-abia în cap.28 știm că alianța cu Egiptul fusese încheiată, apariția imaginii judecății din cap.24 s-ar putea explica prin faptul că deși alianța nu fusese încă semnată, inima lui Ezechia deja înclina spre această alianță. Deci când inima deja cedase, Domnul îi vorbește deja despre judecată. Dar în cap.24 are loc o trecere bruscă de la judecată la mântuire și apoi trei capitole sunt dedicate izbăvirii aduse de Domnul. Ezechia este astfel încurajat că oricând poate reveni la încrederea în Domnul spre mântuirea sa și a țării lui. Domnul îi vorbește despre bucuria din inima celor ce s-au încrezut în Domnul. Pentru ei, finalul poveștii este plin de lumină! Ei nu vor rămâne de rușine și nici dezamăgiți de Dumnezeu. Ei vor fi mândri de Domnul și de mântuirea Lui. Iar mântuirea Lui este dincolo de ce se vede. Este eternă și înseamnă biruirea morții și viață din morți. Răul va fi distrus, iar cei neprihăniți înălțați. Această izbăvire este doar pentru cei care se vor fi încrezut în Domnul, celor ce îl vor fi căutat și se vor fi întors la El. Mântuirea nu este preferențială și nici nepotismele nu au nici un rol.

Această mântuire minunată din **ziua aceea** este DOAR pentru cei care s-au încrezut pe vecie în Domnul, Stâncă veacurilor. De acest lucru avea nevoie inima lui Ezechia: de o încredere pe termen lung, de o încredere pe vecie în Domnul. Inima sa putea birui întunericul și asediul îndoielilor din fața amenințării asiriene crescânde doar privind cu credință spre ziua aceea. Ezechia este chemat să aștepte cu răbdare izbăvirea din partea Domnului. Nu, un plan omenesc, nu om, nu un popor, nu strategiile sale de apărare, nu zidurile puternice și re consolidate ale Ierusalimului, nu o alianță politică, nu armatele sale, nu, nici una din acestea nu va aduce izbăvirea. Izbăvirea avea să vină de SUS, într-un mod unic și miraculos, într-un mod surprinzător și glorios, într-un mod vrednic de un Dumnezeu mareț. Izbăvirea avea să vină din partea lui Dumnezeu într-un mod vizibil pentru oricine!

Domnul avea un plan. El dorea să Își înalțe Numele înaintea Neamurilor prin izbăvirea pe care o pregătea pentru Ezechia. De aceea puterea asirianului era din ce în ce mai mare. De aceea, asirianul nu era înfrânt de babilonieni sau Tir. Domnul dorea ca izbăvirea lui Ezechia să fie o minune vizibilă pentru toate neamurile și care să prefigureze cu putere, **ziua aceea**, mântuirea finală. Este adevărat că ar fi fost mai simplu pentru Ezechia ca izbăvirea să fi venit printr-o soluție pământească și nu printr-o minune. Izbăvirea aleasă de Domnul a provocat inima lui Ezechia la luptă. Dar lupta merita dusă, căci izbăvirea minunată a lui Dumnezeu însemna descoperirea slavei lui Dumnezeu, și aceasta pentru Israel și pentru neamuri deopotrivă, dar în special pentru inima lui Ezechia, cea care a dus greul bătăliei. Ea avea să fie cea mai câștigată din toată această poveste. Ea avea să vadă mai clar ca toți minunata izbăvire din partea Domnului! Miza bătăliei din inima lui Ezechia era foarte mare. Nu era vorba doar de mântuirea sufletului, Lui ci și de înălțarea numelui lui Dumnezeu până la marginile pământului. Domnul avea un plan. Dar ca el să se împlinească Ezechia trebuia să treacă prin valea umbrei morții, prin perioada de tremur în fața amenințării asiriene.

În concluzie, Ezechia este îndemnat să se încreadă în Domnul și este ancorat în ZIUA ACEEA. Este vorba de ziua izbăvirii când inima asediată altădată de îndoieli și cuprinsă de frica că va fi dezamăgită că va merge pe mâna Domnului, va cânta de bucuria și va fi mândră că s-a

încerezut în Domnul. Ziua aceea include izbăvirile pământești date de Domnul dar în primul rând ziua finală a mântuirii, a restaurării tuturor lucrurilor. Toți sfinții vechiului testament și-au pus nădejdea în primul rând într-o izbăvire eternă (vezi evrei 11). Acest lucru îl învață și Isaia pe Ezechia. Îi deschide fereastra izbăviri finale, eterne. În slavă, care este infinit mai mult decât izbăvirea de acum și aici din fața asirienilor. Domnul va fi credincios și acum, dar și ATUNCI și ACOLO. Dar nu uita Ezechia că nădejdea ta este dincolo! Să ai privirea ațintită spre răsplătire, Ezechia! Și răsplătirea începe acum și aici, dar aceasta este doar o palidă degustare. Răsplata celor ce se încred doar în Domnul este dincolo de imaginație și este eternă. Pentru a-i revela aceste adevăruri, Domnul îi vorbește prin Isaia și despre taina învierii din morți, taina abordată foarte rar în cadrul Vechiului Testament!

3. 28-35 – Muștrarea lui Ezechia pentru alianța cu Egiptul și resurse pentru aducerea lui la pocăință

În această secțiune descoperim legitățile împietrii inimii cauzate de persistarea în compromis, dar și resursele pentru despietirea inimii și aducerea la pocăință. Profetul îi muștră și anunță pedeapsa, dar le anunță și mântuirea. De fapt, în această secțiune speranța mântuirea, care este introdusă chiar de la început este dezvoltată în mod progresiv ca ultima parte să fie dedicată doar mântuirii, și mătuirea să fie caracterizată prin valențe escatologice.

i) Cap.28-29 Muștrarea și anunțarea pedepsei dar și a mântuirii

- Cap.28 – Compromisul și pacea înșelătoare adusă de acesta

Mândria liderilor și rătăcirea lor se caracterizează prin:

- Beție și o FALSĂ bucurie
- Disprețuirea Cuvântului și o FALSĂ cunoaștere și superioritate
- Încrederea în alianța cu Egiptul și o FALSĂ pace și siguranță

Isaia îi muștră și îi învață că pacea și liniștea inimii nu este neapărat semnul unei alegeri bune. Compromisul te scoate adesea din contexte dificile în care Domnul te cheamă să rămâi și să lupți, și astfel îți poate oferi temporar o anumită liniște și pace interioară. Dar această pace și bucurie este înșelătoare și va fi urmată de pedeapsa aspră a unui Dumnezeu drept și sfânt.

- Cap.29 – Persistarea în compromis și împietrirea inimii

În cap.28 este prima chemare la pocăință după ce a fost făcută alianța cu Egiptul. Profetia este rostită probabil tocmai la petrecerea dată de Ezechia cu ocazia semnării alianței cu Egiptul. Lideri erau beți de vin, dar nu de duhul de adormire turnat de Domnul. Respingerea Cuvântului din cap.28 atrage cu sine împietrirea semnalată în cap.29. Observăm că este un timp al harului după momentul în care s-a săvârșit alianța cu Egiptul. Acest timp al harului este în cap.28 când are loc *prima chemare la pocăință*. Atunci revenirea este mai ușoară pentru efectul de împietrire

al păcatului nu este atât de adânc. Dar acesta se adâncește tocmai când este respinsă *prima* chemare la pocăință. Atenție deci la prima chemare la pocăință. Prima chemare la pocăință culminează cu trimisul Domnului. Duhul mustră mai întâi prin conștiință, apoi prin Cuvântul Său scris, și apoi prin trimișii săi. Dacă nu rezonzi la chemarea Duhului Său prin conștiință și Cuvânt. Domnul va trimite pe profeții Săi (frații tăi). În cap.28 a fost trimis Isaia. Ei au respins mesajul, și atunci Domnul a turnat peste ei un duh de adormire. Din cap.29, Domnul nu se oprește în a-i chema acasă al El, dar întoarcerea este mult mai complicată. O lecție FUNDAMENTALĂ despre pocăință din cap.28-29:

- CU TOȚII AVEM CĂDERI. CU TOȚII PĂCĂTUIM ÎN MULTE FELURI NE SPUNE IACOV, IAR CINE SPUNE DESPRE SINE CĂ NU ARE PĂCAT, SE ÎNȘEALĂ SINGUR ȘI ADEVĂRUL NU LOCUIEȘTE ÎN EL. CEI MAI MULȚI, CA EZECHIA CEDĂM DUPĂ O PERIOADĂ LUNGĂ DE PRESIUNE. DAR EXISTĂ HARUL POCĂINȚEI. **NU RATA ÎNSĂ PRIMA CHEMARE LA POCĂINȚĂ, CA NU CUMVA APOI SĂ ȚI SE ÎNTUNECE MINTEA, IAR OFERTA POCĂINȚEI SĂ SE ÎNDEPĂRTEZE DE INIMA TA! RĂSPUNDE PROMPT LA MUSTRAREA DUHULUI, IAR CÂND ACESTA ÎL VA TRIMITE LA TINE PE FRATELE TĂU, NU UITA CĂ EȘTI ÎN CAP.28, ȘI DACĂ EZIȚI VEI AJUNGE ÎN CAP.29. *OFERTA POCĂINȚEI DEVINE MAI NECLARĂ PENTRU MINTEA OMULUI ÎN MĂSURA ÎN CARE ACEASTA ESTE AMÂNATĂ.***

Sunt mai multe minciuni care pun stăpânire pe mintea celui care se complăce în păcat și care îl împiedică să primească darul pocăinței. În cazul lui Ezechia și a liderilor din Ierusalim a fost fățarnicia. Ei au încercat să minimalizeze gravitatea alianței cu Egiptul și să compenseze neascultarea lor prin ritual și religiozitate. Ei au încercat și au reușit să se convingă pe sine, că de fapt ei nu au greșit, și că sunt cu Domnul și că Domnul este de partea lor. 29:13 punctează esența rătăcirii lor spirituale:

- Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească.
- Cap.30 – Deși persistarea în păcat amplifică împietrirea, Domnul tânjește să se milostivească de popor

Cap.30 ne semnaleză o agravare a stării spirituale a poporului. Dacă în cap.28 erau beți de vin, iar în cap.29 erau beți din pricina duhului de adormire turnat de Însuși Dumnezeu, acum poporul ajunge să ceară profeților să procească lucruri măgulitoare. Deci, dacă în cap.28, din pricina beției fizice au disprețuit profeția lui Isaia, iar în cap.29 din pricina adormirii spirituale nu înțelegeau profețiile, acum ei au ajuns să ceară un anumit tip de profeție prorocilor. Deci de la stadiul de neînțelegere, au ajuns la stadiul de a căuta profeții după poftele lor. Profețiile erau acum răstălmăcite după dorințele lor. Este una să nu fii interesat și să te complăci în faptul că nu

înțelegi, și este alta să spui: da, am înțeles: profeția aceasta este pentru binele și fericirea noastră! Cuvântul lui Dumnezeu este mai întâi respins, apoi pecetluit și în cele din urmă răstălmăcit și înlocuit cu învățături mincinoase. Agravarea rătăcirii lui este evidențiată și de rolul pe care îl joacă în acest capitol Cuvântul Domnului. Dacă în cap.28 Cuvântul Domnului era prezentat ca și soluție, ca și piatră încercată din Sion, acum Cuvântul Domnului este prezentat ca și martor al acuzării:

- Du-te acum, zice Domnul, de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță și sapă-le într-o carte ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci. Scrie că: Poporul acesta este un popor răzvrătit, niște copii mincinoși, niște copii care nu vor să asculte legea Domnului, care zic văzătorilor: Să nu vedeți! și prorocilor: Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare și prorociți-ne lucruri închipuite. Abăteți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!

Cuvântul menit să aducă lumina, aduce împietrirea. Cuvântul menit să aducă mântuirea, aduce judecată. Cuvântul menit să pledeze pentru salvarea lor, va pleda pentru acuzarea lor. Ce este însă impresionant în acest capitol este ultima parte dedicată în întregime îndurării lui Dumnezeu și speranței mântuirii. Cu toate că ei au respins Cuvântul Domnului, că inima lor s-a împietrit, că Însușii Domnul a turnat un duh de rătăcire peste ei, că ei au ajuns să ceară învățături după poftele lor, pasajul ne arată că mai există speranță pentru recuperarea lor! Este absolut fantastic acest lucru! Cât de mare este harul lui Dumnezeu, dacă în ciuda tonelor de întuneric spiritual care s-a adunat peste inimile lor, mai există speranța vindecării!

Deși ei persistă în păcat, Domnul așteaptă sau după traducerea din limba engleză (NIV) tânjește să se milostivească de popor! (30:18).

- 31:1-32:5 Prevestirea pedepsei dar și pocăinței poporului, urmată de iluminare spirituală și mântuire

Isaia nu prezintă mântuirea viitoare ca pe o posibilitate, ci ca pe o certitudine. El prevestește mântuirea, și de fapt prevestește și pocăința poporului. El nu spune: dacă vă veți întoarce, iată ce frumoasă va fi izbăvirea! Ci el mai degrabă spune: iată Domnul vă va mântui, căci vă veți întoarce în cele din urmă la El! În cartea Isaia atât împietrirea inimii poporului cât și pocăința acestuia este prevestită, profetită cu exactitate. Nu este vorba de predestinare, ci de preștiința lui Dumnezeu. Tocmai de aceea apar versete de genul celor din 31:6, și anume ca să ni se demonstreze că Dumnezeu nu s-a jucat cu niște roboței, ci a prevăzut alegerile unor oameni responsabili. Acest lucru nu este deloc întâmplător. Am comentat deja cum paradigma istorică din cartea Isaia prefigurează respingerea lui Mesia de către Israel, dar și recunoașterea acestuia într-un final de către același popor. La fel cum Isaia a vestit mai dinainte destinul spiritual al generației sale, la fel a vestit și destinul spiritual al lui Israel între prima și a doua venire a lui Mesia. Vestea bună este că împietrirea inimii poate în cele din urmă să fie învinsă!

- 32:6-20 – Mustarea femeilor din Ierusalim!

Principalul element adus de ultima mustrare este faptul că aceasta este adresată femeilor Ierusalimului. Dacă liderii Ierusalimului au respins Cuvântul Domnului, mai există o speranță totuși: ca Domnul să le vorbească prin soțiile lor. Isaia își îndreaptă atenția asupra celor care au fost chemate să fie ajutor potrivit. Femeile însă își părăsesc funcția de eben-ezer și de dragul siguranței susțin bărbații lor în alianță cu Egiptul.

ii) 33-35 - Gloria mântuirii îndurării lui Dumnezeu și glisarea spre escaton

• Cap. 33 – Gloria mântuirii îndurării lui Dumnezeu

În tranziția de la cap.28 la cap.35 se reliefează o progresie în ce privește cantitatea de text dedicată speranței mântuirii. Cu cât poporul se adâncește mai mult în împietrire, cu atât profetul le vorbește mai mult despre îndurarea lui Dumnezeu! Rațiunea acestui lucru are în vedere pregătirea pocăinței lui Ezechia și încurajarea acestuia de a striga către Domnul și de a-și pune nădejdea în El în ciuda autoculpabilizării și descurajării aduse de discursul paralizant al lui Rabșache. Ezechia nu era un împărat care de zeci de ani persista în neascultare. El era un împărat care după o lungă perioadă de ascultare a căzut. Atunci când sub pedeapsa vizibilă a Domnului avea să înceapă să se trezească din somn, un obstacol în calea pocăinței avea să fie constituit de autoculpabilizare și dezamăgire de sine: cum să mai revin la Domnul acum când sunt căzut? Cum să strig către El, după ce L-am trădat? Ce speranță mai pot avea pentru mântuire, când merit pedeapsa? Inima lui Ezechia trebuia scăldată în îndurarea fără margini a lui Dumnezeu pentru a avea curajul să facă pasul pocăinței și reîntoarcerii.

Mântuirea este descrisă ca o ploaie abundentă de binecuvântări peste Sion și un potop al judecății peste Asirian. Mântuirea este minunată, glorioasă, desăvârșită, și nu una second-hand. Și aici strălucește harul fără margini al lui Dumnezeu. După ce Ezechia l-a trădat pe Domnul, și se va trezi în ultimul ceas, la ce mântuire se poate aștepta el de la Domnul? Ce pretenție poți avea de la Domnul, când strigi la El în ultimul ceas? La ce binecuvântare să te aștepti de la El în această situație? Spre surprinderea noastră mântuirea descrisă de Isaia în a doua parte a cap.30 este dincolo de orice imaginație. Dacă vom compara această mântuire cu cea descrisă de David în Ps.18, vom descoperi că este asemenea mântuirii pe care Dumnezeu o pregătește pentru cel neprihănit, pentru cel care ca David nu a cedat ispitelor alianțelor, ci a persistat în ascultarea de Domnul. Și aici harul ne dă peste cap socotelile și calculele! Cel care strigă către Domnul chiar și în ultimul ceas este socotit neprihănit, este declarat drept, este reabilitat în mod desăvârșit, este alb ca neaua, este ca și cum niciodată nu ar fi făcut ceva greșit!

Prin versetele 7-13 Dumnezeu îi comunică lui Ezechia că mântuirea este valabilă și în ultimul ceas. El descrie mai întâi în aceste versete criza maximă pe care Ezechia o va experimenta. Cred că profetia din cap.33 a fost rostită înainte de acest moment culminant al

crizei, tocmai pentru ca atunci când el va avea loc, Ezechia să își aducă aminte de această profeție și să mai aibă curajul să strige către Domnul și să mai sere la ajutorul Lui. Iată cum descrie Isaia acest moment:

Iată, vitejii strigă afară; solii păcii plâng cu amar. Drumurile sunt pustii; nimeni nu mai umblă pe drumuri. Asur a rupt legământul, disprețuiește cetățile, nu se uită la nimeni.

Cartea Regilor ne oferă mai multe detalii despre acest moment:

*În al 14-lea an al împăratului Ezechia, Sanherib, împăratul Asiriei s-a suit împotriva tuturor cetăților întărite din Iuda și a pus stăpânire pe ele. Ezechia, împăratul lui Iuda, a trimis să spună împăratului Asiriei la Lachis: **Am greșit! Depărtează-te de mine! Ce vei pune asupra mea, voi purta!** Și împăratul Asiriei a cerut lui Ezechia, împăratul lui Iuda, 300 de talanți de argint și 30 de talanți de aur. Ezechia a dat tot argintul care se afla în Casa Domnului și în visteriile împăratului. Atunci a luat Ezechia, împăratul lui Iuda, și a dat împăratului Asiriei, aurul cu care acoperise ușile și ușorii Templului Domnului. (2 Regi 18:13-16).*

Sunt absolut înfiorătoare consecințele alianței cu Egiptul. În loc să îi aducă izbăvire și pace lui Ezechia, îi aduce atâta durere și atâta umilință și rușine. Ezechia ajunge să se umilească în fața regelui Asiriei și să îi cerșească îndurarea. Pentru a-i cumpăra mila el își încalcă propriile principii și jefuiește însăși Casa Domnului. Cu 14 ani în urmă Ezechia își începuse domnia prin redeschiderea și restaurarea Casei Domnului. Acum el ia înapoi aurul cu care tot el acoperise ușile și ușorii Templului pentru a le da unui împărat păgân. Gândiți-vă la ce a simțit Ezechia în momentele acelea. S-a simțit asemenea unui bărbat care își lasă soția să fie necinstită de vrăjmași pentru a scăpa cu viață. El Se leapădă înaintea întregului popor de Domnul pe care cândva Îl înălțase înaintea întregului popor. Aceasta este tragedia compromisului: că te duce la alt compromis, că te adâncește în păcat cum nici nu ți-ai închipuit. Păcatul ne cheamă se ne afundăm în el doar cu un deget, și noi naivi, acceptăm. Dar el este ca nisipurile mișcătoare. Degetul duce cu sine toată mâna, apoi tot corpul și ne trezim că suntem în postura să facem compromisuri pe care sub nici o formă nu ne-am propus sau nu ne-am putut închipui că vom fi în stare să le facem. Păcatul te leagă și apoi te târăște spre locuri din ce în ce mai întunecoase. Cu greu ne putem imagina câtă rușine, vinovăție, dispreț față de sine, sfâșiere interioară a simțit Ezechia în acele clipe. El gusta din dreapta judecată a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Dacă alianța cu Egiptul i-ar fi adus succes și izbăvire, atunci Domnul ar fi rămas cel mincinos și înșelător. Umlința lui Ezechia însă nu face altceva decât să înalțe adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, care a prevestit de mult că alianța cu Egiptul nu va fi de nici un folos și vor rămâne rușinați și îngroziți toți cei care își vor fi pus încrederea în Egipt. Și ca umilința să fie și mai mare, împăratul Asiriei își încalcă legământul și tot împresoară Ierusalimul. Ezechia își dă seama cu nu doar că a jefuit Casa Domnului, dar și că a făcut-o degeaba. El și-a vândut sufletul și a făcut-o în van. Din această pricină solii păcii trimiși de Ezechia plâng cu amar.

Ce este absolut superb în această profeție este că după ce descrie criza maximă în care va ajunge Ezechia, profeția continuă:

ACUM Mă voi scula – zice Domnul, ACUM Mă voi înălța, ACUM Mă voi ridica.

Și versetele 11-12 ne arată că Domnul Se scoală, Se înalță și Se ridică pentru a pedepsi pe vrăjmașii Ierusalimului. De trei ori repetă Domnul ACUM. Acum când? Acum când criza este maximă și Asirianul a rupt legământul și se apropie de Ierusalim. Pentru Ezechia a fost apă vie faptul că

Domnul a rostit ACUM-ul mântuirii DUPĂ ce Asirianul a rupt legământul. Este ca și cum Domnul i-ar spune că El este gata să îl mântuiască chiar și DUPĂ ce a jefuit Casa Lui și a dat bogățiile Domnului în mâna vrăjmașilor Domnului. Probabil că Ezechia se gândea astfel când Ierusalimul era împresurat:

Măcar dacă nu aș fi jefuit Casa Domnului, poate aș mai fi avut vreo speranță la Domnul, dar acum m-am afundat prea tare. Am dat pe mâna vrăjmașului și bogățiile din Casa Domnului. L-am supărat prea tare pe Domnul, m-am afundat prea mult în păcat. Nu mai este speranță să am parte de îndurarea Lui.

Dar în acele momente Duhul îi putea aduce în minte profeția lui Isaia în care Domnul spunea altfel, și anume: Asur a rupt legământul: *ACUM Mă voi scula, ACUM Mă voi ridica, ACUM Mă voi ridica* ca să te mântuiesc, ca să te izbăvesc, ca să te iert, ca să te ocrotesc! Îndurarea Domnului nu are margini și mare este harul Lui! Cea mai mare înălțare din viața lui Ezechia survine după cea mai rușinoasă cădere din viața lui. Și acesta ca să nu uite niciodată că totul e doar prin har! Oare este la întâmplare că ucenicii primesc funcția de apostoli după cea mai rușinoasă înfrângere spirituală din viața lor? Oare este la întâmplare că Isaac este conceput în pântecele Sarei la o lună după ce Avraam alunecase și o dăduse pe Sara ca soție lui Abimelec? Oare este la întâmplare că Moise a fost trimis la Faraon exact după ce Domnul era cât pe ce să îl omoare pentru că nu-și tăiasse pruncul împrejur? Oare este la întâmplare faptul că David a fost înălțat ca împărat după ce se îndoise și își pierduse speranța și fugise în țara Filistenilor? Oare este la întâmplare că reabilitarea lui Iov are loc după ce acesta ajunsese în culmea disperării și se îndoise de Creatorul Său? Probabil Ezechia se aștepta ca în 33:10 Domnul Să se ridice, Să se scoale și Să se înalțe pentru a-l pedepsi pe cel care îi jefuise cu nerușinare Casa. Spre surprinderea lui și a noastră Domnul Se ridică pentru a pedepsi pe vrăjmașii celui care îi furase bogățiile din Casa Domnului. Îmi aduc aminte de ce spunea David altădată:

Sunt într-o mare strâmtorare! Oh! Mai bine să cădem în mâinile Domnului,

căci îndurările Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor! (2 Sam.24:14).

Cu adevărat: *Căci Domnul este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!*

- Cap.34-35 – Glisarea spre escaton

Această glisare spre escaton este foarte importantă căci ea autentifică faptul că izbăvirea lui Ezechia dinaintea asirienilor este o paradigmă pentru ultimele zile ale istoriei. Pedepsirea asirianului prefigurează nimicirea tuturor neamurilor răzvrătite (cap.34), iar mântuirea rămășiței din Ierusalim prefigurează reabilitarea finală a Sionului (cap.35). Cap.34 descrie extrem de plastic judecata lui Dumnezeu asupra neamurilor. Ne dăm seama că este judecata ce va avea loc la a doua venire a lui Hristos prin faptul că judecata este globală (asupra tuturor neamurilor) și cosmic.

Nimicirea acestor neamuri este urmată de reabilitarea Sionului și a poporului evreu descrisă în cap.35. Capitolul 35 descrie o restaurare deopotrivă fizică și spirituală. Inima poporului este

readusă la viața duhovnicească și umplută cu o bucurie veșnică. Dar și creația este restaurată. Imaginile de restaurare a pustiului și a trupului uman nu cred că sunt doar metafore ale reînvierii spirituale, ci evidențiază și restaurarea creației. Pasajul ne sugerează finalul luptei spirituale. Bucuria celor

răscumpărați va fi eternă și drumul cel sfânt nu va mai fi tulburat de nimeni și nimic, și nici chiar cei fără minte nu s-ar putea rătăci. Durerea și tulburarea vor fugi pentru totdeauna și o bucurie veșnică va încununa pe cei răscumpărați. Lupta cu tentația de a face alianțe străine, lupta cu tendințele înșelătoare ale inimii, lupta cu suferința se va sfârși pentru totdeauna! Profetia vizează mai mult decât izbăvirea lui Ezechia. Ea pomenește de întoarcerea în Sion a celor răscumpărați glisând mai întâi spre întoarcerea din robia babiloniană și apoi spre întoarcerea finală la Domnul a poporului evreu!

4. 36-39 – Secțiunea istorică: pocăința și izbăvirea lui Ezechia, anunțarea robiei babiloniei

Secțiunea istorică se împarte în două părți. Prima parte (cap.36-37) ancorează în istoria lui Israel prima parte a cărții (1-39), iar a doua parte (cap.38-39) prevestesc robia babiloniană și ancorează în istorie a doua parte a profețiilor (cap.40-66). Această secțiune istorică este singurul pasaj repetat de trei ori în Vecvhiul testament. Aceasta înseamnă că importanța sa este vitală pentru poporul lui Dumnezeu

i) Cap.36-39 - Discursul lui Rabșache și izbăvirea miraculoasă a lui Ezechia

- Cap 36 – Discursul lui Rabșache

Este cel mai complex discurs menționat în Biblie care este îndreptat împotriva încrederii în Dumnezeu. Rabșache vrea să frângă încrederea lui Ezechia și a poporului în Dumnezeu, să îl determine să capituleze și să renunțe să strige la Domnul după izbăvire. Discursul este feroce și foarte bine construit. El reinterpretează elemente din trecutul religios al lui Ezechia, reinterpretează pustiirea țării de către asirian, invocă vinovăția lui Ezechia, elemente din profețiile lui Isaia și evidențele istorice. Totul este pus în joc pentru a arunca descurajarea și groaza în popor și a-l face pe popor să renunțe la încrederea în Domnul. Partea dificilă este că Rabșache folosește multe informații adevărate. Asirianul pustiise toate celelalte cetăți, Ezechia păcătuisese iar Asirianul fusese trimis de Domnul pentru a-l pedepsi. Ce speranță mai putea avea Ezechia acum când gusta din pedeapsa bine meritată pentru păcatul Său? Glasul lui Rabșache își găsește corespondența în vocea autoculpabilizării și disperării după ce are o cădere: ai căzut din nou! Domnul te-a lepădat! El este mânios, ce rost mai are se te întorci și să strigi către El? Oricum nu te mai ascultă căci te-ai afundat prea mult.

Discursul lui Rabșache anticipează și discursul anticristic al prorocului mincinos care va fi rostit împotriva credinței în Hristos către Biserică, și apoi, posibil, și către rămășița lui Israel care în cele din urmă se va întoarce la Hristos. Prezentarea acestui discurs de trei ori în Biblie ne atrage atenția asupra unui atac

teribil pe care cel rău îl revarsă peste cei credincioși. Domnul vrea să ne facă cunoscut că suntem vulnerabili în fața unui asemenea discurs dar și să ne reveleze strategia celui rău de descurajare. Atunci când cunoști acest atac, îl vei recunoaște în viața ta, îl vei deosebi ca venind de la cel rău și fiind mincinos. Deși conține mult adevăr (gravitatea păcatului tău, dreptatea lui Dumnezeu, bine meritata pedeapsă a celui păcătos), discursul omite cu desăvârșire să înalțe dragostea eternă a unui Dumnezeu al harului care de-abia așteaptă, care tânjește să se milostivească de cel căzut. Domnul nu poate fi niciodată în spatele glasului lui Rabșache. Acesta pur și simplu nu Îl reprezintă pe un Dumnezeu al milei care nu obosește iertând.

- Cap.37 – Izbăvirea îndurării lui Dumnezeu

În acest capitol se împlinesc toate profețiile din cap.1-35 cu privire la pocăința rămășiței și izbăvirea ei miraculoasă din mâinile unui vrăjmaș mai puternic care este topit de mânia lui Dumnezeu (este vorba de prima fază a împlinirii acestor profeții, a doua fază având în vedere pocăința rămășiței lui Israel la finalul istoriei). Ezechia îndrăznește să strige către Domnul. La început mai timid, dar Domnul îi răspunde IMEDIAT dovedind că ce a profețit Isaia despre îndurarea Sa fără margini este adevărat. Ezechia capătă curaj și apoi strigă el direct către Domnul, cu putere și îndrăzneală. Domnul îi răspunde și de data aceasta și îi dă una din cele mai glorioase izbăviri din istoria poporului evreu, izbăvire care anticipează gloria celei de-a doua veniri a Domnului! Deși Ezechia păcătuise, Domnul îi răspunde cu rapiditate și generozitate. Ezechia face un pas spre Domnul și Domnul Îl și ia în brațe și apoi îi oferă nu o mântuire second-hand, ci o mântuire plină de slavă! Acesta este Dumnezeul nostru. Nu cel înfățișat de glasul lui Rabșache, ci un Domn bogat în îndurare, care iartă fărădelegea și iubește să mântuiască și nu să nimicească! Capitolul 37 adună toată frumusețea îndurării lui Dumnezeu anunțată de profețiile din Isaia 1-35 și devine principala resursă pentru a birui atacurile de tip Rabșache!

Repetarea acestei izbăviri de trei ori în Vechiul Testament cred că este justificată de următoarele trei elemente:

- Ne descoperă resursa de care avem nevoie să învingem atacul lui Rabșache, atac la care sunt extrem de vulnerabili
- Ne descoperă resursa de care vom avea probabil nevoie pentru a învinge în ultimul atac orchestrat de anticrist însuși
- Creionează tiparul pocăinței rămășiței lui Israel și revenirii Domnului în glorie.

ii) 38-39 – Vindecarea și fudulia lui Ezechia, și prevestirea robiei babiloniene

Domnul repetă în Vechiul Testament nu doar istoria pocăinței și izbăvirii lui Ezechia, ci și istoria vindecării și apoi a fuduliei lui Ezechia. În cartea Isaia cap.39 are o importanță aparte deoarece prevestește robia babiloniană și oferă sens cap.40-66 care anunță întoarcerea din robie. Să nu uităm că aceste capitole au fost scrise cu mult timp înainte de întoarcerea din robie. Prevestirea întoarcerii din robie trebuie precedată de prevestirea ducerii în robie, deci de cap.39. Dar Isaia nu inserează doar cap.39 ci și cap.38. El vrea nu doar să prevestească robia babiloniană, dar și să ne învețe ceva despre inima lui Ezechia și inima lui Dumnezeu. În cap. 38 redescoperim inima plină de îndurare a Domnului. Domnul a hotărât ca Ezechia să își sfârșească a sa călătorie pe pământ, dar în urma rugăciunii lui Ezechia, Domnul este gata să se răzgândească și să îi mai dea lui Ezechia 15 ani de trăit. Boala sa este de fapt și o pregătire pentru atacul mândriei ce va urma în cap.39. În contrast cu inima minunată a lui Dumnezeu este radiografiată inima nespus de înșelătoare a lui Ezechia: în cap.39 el încalcă toate cele 3 promisiuni pe care le-a făcut Domnului în cap.38 în urma vindecării sale: a umbla smerit, a lăuda mereu Numele Domnului, a fi preocupat și de generațiile viitoare. Și este vorba doar de câteva săptămâni sau luni. Inima nu este vulnerabilă doar în vremuri de presiuni, dar și în vremuri de pace și succes. Inima care a biruit teroarea lui Rabșache cedează în fața laudelor și seducției Babilonului. Inima lui Ezechia este deci radiografiată între presiunea Asiriei și seducția alianței cu Egiptul, între groaza lui Rabșache și seducția laudelor lui Melodac-Baladan. Profetul vrea să înțelegem atacurile asupra inimii lui Ezechia, tendințele acesteia, dar și resursele necesare pentru a birui ispitele. Din acest context al bătăliei pentru inima lui Ezechia se glisează spre contextul ieșirii din robia babiloniană care este de fapt un context al bătăliei pentru inima poporului. Bătălia este similară cu cea pentru inima lui Ezechia. Inima poporului este află în aceeași bătălie: pe de o parte se confruntă cu glasul lui Rabșache: învinovățire, deznădejde, lipsa de speranță, credința falsă că Domnul i-a uitat și i-a abandonat, iar pe de altă parte seducția exercitată de idoli și cultura Babilonului, de ispita compromisului de a se lăsa asimilați de cultura Babilonului și de a face o carieră strălucitoare în Babilon. Deci glisarea de la criza lui Ezechia și bătăliile din jurul inimii lui Ezechia spre criza babiloniană și bătăliile asupra inimii poporului din robie nu este întâmplătoare. Contextul este similar, iar demonii aceiași. Domnul continuă să ofere NOI resurse pentru a birui acești demoni. De data aceasta însă CRIZA este mai mare, este de fapt MAXIMĂ, este cea mai adâncă groapă a lui Israel cunoscută de acesta în tot Vechiul Legământ.

5. 40-48 – Mântuirea din robie o aduce Domnul și nu IDOLII, și o aduce în ciuda vinovăției lui Israel

Secțiunea 40-66 zugrăvește tabloul răscumpărării din robia babiloniană. Răscumpărarea este construită pe tiparul răscumpărării din Egipt și urmează următorii trei pași:

Răscumpărarea din Egipt	Răscumpărarea din Babilon
1. Domnul este mai mare decât zeii Egiptului, El aduce mântuirea!	1. Domnul este mai mare decât zeii Babilonului, doar El aduce izbăvirea! (cap.40-48)
2. Ieșirea din robie se face în baza jertfei Mielului Pascal	2. Ieșirea din robie se face în baza Jertfei Robului Domnului (cap.49-54)
3. Beneficiază de mântuire doar cei care răspund cu credință chemării lui Dumnezeu	3. Mântuirea este oferită tuturor Neamurilor, dar beneficiază doar cei care se pocăiesc cu adevărat. (cap.55-63a)

Deci în cap.40-48 descoperim un asalt împotriva zeilor Babilonului. Domnul vrea ca poporul Său să știe că izbăvirea a venit din partea LUI și nu din partea lui Cir sau a idolilor Babilonului. Preoții Babilonului au interpretat cucerirea Babilonului de către Cir ca o pedeapsă a lui Marduh către Belșatar care l-ar fi supărat pe Marduh prin diverse acte. Cir însuși a avut respect față de Marduh. Deci mântuirea Domnului putea fi confiscată în mințile evreilor de către idolii Babilonului. Domnul vrea să cunoască însă cu claritate că mântuirea vine DOAR din partea LUI. Metoda folosită de El împotriva idolilor nu mai este de data aceasta o serie de urgii, ci un șir de PROFEȚII care se vor împlini cu exactitate în istorie. Argumentul invocat aproape în fiecare din aceste 9 capitole este: Doar Eu, Domnul, am profețit cu EXACTITATE și de mult timp, eliberarea din robia babiloniană. Și într-adevăr, izbăvirea a fost profețită cu foarte multe detalii: anunțarea înălțării Babilonului și ducerii evreilor în robie, a căderii Babilonului într-o singură zi, a înălțării lui CIR în istorie, a edictului acestuia pentru repatrierea evreilor, a cuceririlor acestuia după darea edictului! Împlinirea acestor profeții care păreau absurde la vremea când au fost rostite dovedește puterea și supremația lui Yahwe!

Cap.40-48 mai includ două teme: tema îndurării lui Dumnezeu și tema păcatului poporului. Domnul în primul rând mângâie inima unui popor deznădăjduit și smerit de aspra pedeapsă a Domnului. Domnul îmbie inima poporului cu cele mai frumoase promisiuni din Vechiul Testament. Aceste promisiuni au fost făcute unui popor aflat în cea mai adâncă groapă din istoria sa. Poporul trebuie să învingă seducția idolilor Babilonului dar și glasul lui Rabșache. Din groapa deznădejdiei și autoînvinovățirii, ei trebuie să nădăjduiască că Domnul nu i-a uitat și este GATA să îi izbăvească, exact cum l-a izbăvit și pe Ezechia! Pentru a scoate inima poporului din lanțurile deznădejdiei Domnul îi îmbie cu cele mai frumoase promisiuni, garanții și declarații de dragoste! Domnul știe să mângâie pe cel cu inima zdrobită, și aceasta putem învăța și noi din această secțiune. Domnul le vorbește despre problema păcatului încetul cu încetul, dar mai întâi îi asigură de dragostea Sa și îndurarea Sa fără margini. El este un chirurg desăvârșit care se apropie de rană cu cea mai mare delicatețe. El nu stinge mucul care fumează și nici nu rupe trestia

frântă. El nu zdrobește cu adevărul pe cel împovărat de păcate. El aduce speranță în cel mai dens întuneric. El este un Mântuitor desăvârșit.

Dar în același timp, El abordează și problema păcatului și a vinovăției lui Israel. Israel trebuia să știe că adevărata cauză a robiei era propriul păcat, păcat mare și foarte grav înaintea Domnului, dar pentru care era iertare. Domnul nu minimalizează problema păcatului pentru a proteja inima deznădăjduită a poporului, dar o abordează la momentul potrivit și cu cuvintele potrivite. El o abordează după ce a asigurat poporul de dragostea Sa și de promisiunea izbăvirii, și apoi după evidențierea păcatului aduce imediat promisiunea iertării desăvârșite! Abordarea problemei păcatului era esențială. Cunoașterea dragostei lui Dumnezeu se putea face dacă se înțelegea și lipsa meritelor lui Israel. Mântuirea putea fi confiscată de idoli, dar și de neprihănirea personală a lui Israel. Domnul vrea ca Israel să cunoască că nici idoli, dar nici neprihănirea personală a lui Israel nu sunt sursa mântuirii. În ciuda multelor sale păcate, Domnul a mântuit pe Israel nu din pricina bunătății lui Israel, ci din pricina îndurărilor Sale fără margini. Aceasta este adevărata Evanghelie. Dar nu doar atât. Următoarea secțiune ne va descoperi și prețul plătit de Domnul pentru a asigura iertare, și anume jertfirea Robului Domnului. Înainte de aceasta să ne aducem aminte de temele cap. 40-49.

- **Cap.40 – Yahwe este Stăpânul Creației** și nu poate fi comparat cu idolii deșerți. El Își folosește puterea pentru a întări inima celui care se încrede în El.
- **Cap.41 – Yahwe este Stăpânul istoriei**, Cel care îl ridică pe Nebucadnețar și pe Cir în istorie și împlinește ce a promis Robului Său Israel, pe care nu Îl uită, nici nu Îl leapădă. Idoli în schimb sunt o scârbă care nu pot face nici bine, nici rău.
- **Cap. 42 –** Dacă Yahwe este Stăpânul Creației și Stăpânul istoriei de ce a ajuns poporul Său în robie, și de ce întârzie mântuirea Lui? Poporul Său a ajuns în robie **din pricina păcatului**, iar primul pas este eliberarea poporului din temnița întunecată a păcatului. De aceea **Yahwe este și Domnul Luminii** care Îl trimite pe robul Său să fie Lumina lumii. El aduce lumina în mintea orbită de păcat a poporului Său pentru ca acesta să poată fi izbăvit și o aduce într-un mod în care să nu stingă mukul care fumează, nici să zdrobească trestia frântă, să nu aducă distrugerea celui păcătos, ci să aducă reabilitare, mântuire și bucurie în inima acestuia. Dar cei ce rămân orbi și se închină idolilor vor fi acoperiți de rușine.
- **Cap.43 –** Am înțeles că ceea ce Îl împiedică pe Stăpânul Creației și Stăpânul istoriei să aducă mântuirea este păcatul poporului. Primul pas este ca poporul orbit de păcat să primească Lumina care să îl conducă la pocăință și să îl facă să strige către Domnul. Dar mai urmează și un al doilea pas: **iertarea păcatului**. De aceea Yahwe este și **Răscumpărătorul lui Israel**. El împlinește ce a promis și eliberează pe Israel din robie pentru că Îl iubește pe Israel și acestea are preț în ochii Lui și pentru că vrea să Își înalțe Numele peste toate popoarele. Dar mântuirea este un har nemeritat. Domnul nu Îl iubește pe Israel din pricina meritelor sale, căci acest a reușit să Îl obosească pe Cel Atotputernic cu păcatele Sale. Pentru a putea răscumpăra pe Israel, Domnul trebuie să îi șteargă mai întâi fărădelegile, și o face nu din pricina meritelor lui Israel, ci din pricina îndurărilor Sale fără margini.

- **Cap.44 – Răscumpărătorul lui Israel nu poate fi comparat cu idoli deșerti.** Acest capitol este de fapt o continuare a cap.43. Yahwe este prezentat tot ca și Răscumpărătorul lui Israel, Cel care îi șterge fărâdelegile. Acum însă Acest minunat Răscumpărător este pus în opoziție cu idoli de piatră. Răscumpărătorul lui Israel revarsă Duhul Sfânt peste poporul Lui, îi iartă fărâdelegea și îl ridică pe Cir în istorie pentru a-l elibera din robie. Mântuirea este deopotrivă spirituală și fizică, istorică. Idoli însă nu sunt nimic, sunt făcuți de oameni, și nu pot mântui pe nimeni.
- **Cap.45 – Yahwe este Cel care Îl ridică pe Cir în istorie.** Mântuirea vine printr-un vas ales. Domnul alege să mântuiască lucrând prin oameni, lucrând prin Cir, robul Lui. Domnul Îl înalță pe Cir de dragul lui, de dragul lui Israel și de dragul celorlalte Neamuri. În fața împlinirii unei profeții atât de precise, toți vor putea recunoaște că Domnul este singurul Mântuitor, iar idoli sunt o deșertăciune.
- **Cap.46 – Yahwe este Cel care sprijinește pe Israel și Cel care doboară pe Bel și pe Nebo care sunt sprijiniți de popor.**
- **Cap.47 – Yahwe este Cel care doboară prin Cir într-o singură zi mărețul Babilon**
- **Cap.48 – Yahwe a profetit mai dinainte ieșirea din robie pentru ca poporul să știe că nu idoli săi au adus izbăvirea, ci Domnul, iar motivul izbăvirii nu a fost neprihănirea lor, ci îndurările fără margini ale lui Yahwe. Idolul cel mai periculos rămâne neprihănirea personală și mândria ascunsă a inimii.**

- **49-54 – Mântuirea din robie se realizează prin suferințele Robului Domnului**

Robul Domnului este introdus din cap.42. Dar de-abia în această secțiune se detaliază rolul Său în procesul mântuirii. Secțiunea cunoaște cea mai mare densitate în ce privește profețiile mesianice. Nicăieri în Vechiul Testament nu găsim o secțiune dintr-o carte cu așa de multe și clare profeții despre lucrarea lui Mesia, despre suferințele sale și slava de care aveau să fie urmate.

Observăm că în subsecțiunea 49-54 este o alternanță între lucrarea Robului Domnului și mântuirea lui Israel:

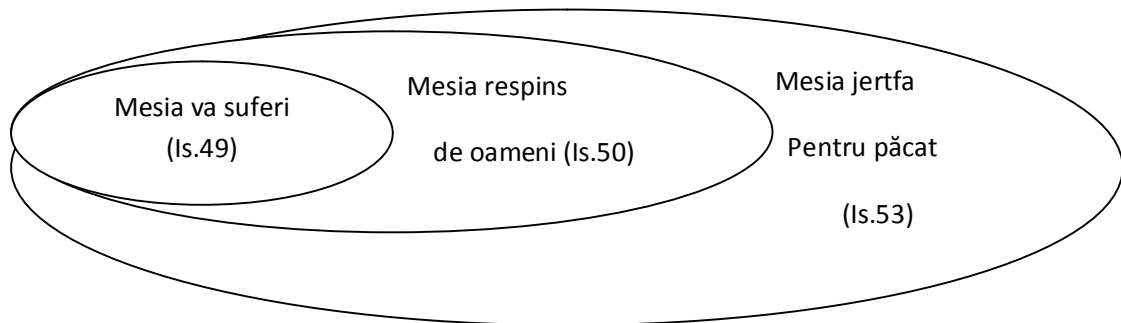
- i) Isaia 49
 - 1-7 Lucrarea Robului Domnului
 - 8-26 Mântuirea lui Israel

- ii) Isaia 50:1-52:12
 - 50:1-11 Lucrarea Robului Domnului
 - 51:1-52:12 Mântuirea lui Israel

- iii) Isaia 52:13-54:23

- 52:13-53:12 Lucrarea Robului Domnului
- 54:1-17 Mântuirea lui Israel

Structura acestei subsecțiuni evidențiază cât se poate de clar că mântuirea lui Israel este operată de lucrarea Robului Domnului. Iar lucrarea Robului Domnului presupune suferință. Observăm o progresie atât în descrierea lucrării Robului Domnului cât și în creionarea suferințelor Sale.

Profetul ne spune mai întâi că Mesia va suferi și va fi disprețuit de popor (Is.49). Apoi, detaliază suferințele și ocările din partea oamenilor (Is.50). În Isaia 53 profetul zugrăvește și mai clar disprețul din partea oamenilor, dar introduce și tema morții lui Mesia și a purtării păcatelor oamenilor. Detalierea lucrării lui Mesia înseamnă în primul rând detalierea suferințelor Sale. Profetul nu uită să menționeze și reacția omenirii față de Evanghelia lui Mesia: respinsă de Israel, primită de Neamuri și apoi în sfârșit primită și de Israel. Suferințele lui Mesia și calendarul din planul lui Dumnezeu este zugrăvit cât se poate de direct, clar și explicit. Poporul evreu nu a avut nici o scuză pentru că a așteptat doar un Salvator de robia romană și pentru că a găsit o pricină de poticnire în suferințele lui Isus. Mesia trebuie să împlinească nu așteptările poporului ci ce era scris, deci trebuia să sufere.

Deși este menționată și mântuirea neamurilor, profetul detaliază mântuirea lui Israel. Și observăm că nu doar lucrarea Robului Domnului este detaliată dar și mântuirea lui Israel generată de aceasta. Și observăm o paralelă superbă între lucrarea Robului Domnului și mântuirea lui Israel. Observăm că în fiecare din cele trei subsecțiuni (i,ii,iii) mântuirea lui Israel este descrisă în lumina lucrării Robului Domnului din acea subsecțiune. Poporul Israel trece printr-o cale asemănătoare cu a Robului Domnului, și poate găsi îmbărbătare în exemplul Robului Domnului. Să analizăm cu atenție următorul tabel:

Subsecțiunea	Robul Domnului	Poporul Israel
i) 49:1-26 Problema comună: confruntarea cu dezamăgirea și disperarea	Se confruntă cu dezamăgirea în urma suferinței, dar este reabilitat de Domnul și așezat ca și Lumină a Neamurilor: <u>Și Eu mă gândeam</u> : Degeaba am	Israel se confruntă cu dezamăgirea și disperarea dar Domnul Îl va reabilita: îi va da mulți fii și Neamurile Îl vor sluji: <u>Sionul zicea</u> : M-a părăsit Domnul și

	<p>muncit, în zadar Mi-am istovit puterea.</p> <p>De aceea te pun să fii Lumina neamurilor.</p>	<p>m-a uitat Domnul.</p> <p>Fiii tăi vin! Neamurile vor aduce înapoi pe fii tăi.</p>
<p>ii) 50:1-52:12 Problema comună: Ocara din partea oamenilor.</p>	<p>Se confruntă cu ocara din partea oamenilor dar se încrede în Domnul și este reabilitat nu neapărat în această viață, ci dincolo, în momentul judecății.</p> <p>Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau</p> <p>Nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări</p> <p>Domnul Dumnezeu mă ajută: cine Mă va osândi? Într-adevăr se prefac cu toții în zdrențe ca o haină: molia îi va mânca.</p>	<p>Se confruntă cu ocara vrăjmașilor, trebuie să se încreadă în Domnul și va fi reabilitat nu neapărat în această viață ci DINCOLO, în momentul restaurării printr-o mântuire veșnică adusă de Domnul într-un pământ și cer nou.</p> <p>Asupritorii tăi care își ziceau: Îndoiaie-te ca să trecem peste tine! Îți făceai atunci spinarea ca un pământ și ca o uliță pentru trecători.</p> <p>Nu te teme de ocara oamenilor și nu tremura de ocările lor.</p> <p>Căci îi va mânca molia ca pe o haină și-i va roade viermele cum roade lâna. Căci cerurile vor pieri ca un fum, pământul se va prefaca în zdrențe ca o haină.</p>
<p>iii) 52:13-54:17 Problema comună: mânia lui Dumnezeu din pricina păcatului</p>	<p>Robul Domnului este strivit de mânia Domnului din pricina păcatelor poporului, dar este înviat și reprimat înapoi cu mare bucurie.</p>	<p>Poporul este părăsit într-o izbucnire de mânie din partea Domnului din pricina păcatelor lui dar este reprimat înapoi cu mare dragoste.</p>

Profetul realizează o paralelă clară între **Robul** Domnului și poporul aflat **în robie**. Am menționat deja că nu este la întâmplare că Mesia este numit în această secțiune: Robul. Evreii robi puteau astfel să se identifice mai ușor cu suferințele lui Mesia. Iată o altă explicație pentru a răspunde la întrebarea: de ce profețiile despre Robul Domnului sunt împletite cu profețiile despre eliberarea din robie. Domnul le arată că traseul Robului Domnului este asemănător cu traseul

evreilor din robie. Evreii din robie puteau găsi o mare mângâiere și îmbărbătare prin faptul că Mesia avea să treacă prin aceleași suferințe ca și ei. Ba chiar avea să treacă prin suferințe mai mari, și ca Unul nevinovat, care suferă pentru păcatele altora.

Poporul este de fapt mântuit de Robul Domnului și este chemat să pășească pe urmele Robului Domnului. Robul Domnului operează atât mântuirea obiectivă cât și cea subiectivă a poporului. Pe de o parte, jertfa Lui soluționează problema păcatului și topește mânia lui Dumnezeu, iar pe de altă parte modelul Robului Domnului îi ajută pe cei din popor să trăiască prin credință și să accepte suferința în nădejdea proslăvirii viitoare.

Observ că cele trei subsecțiuni de mai sus sunt construite în lanț și fiecare anunță tema următoarei subsecțiuni.

i) Is.49:1-26

- Prin exemplul Robului Domnului este soluționată problema disperării și dezamăgirii, dar apare o nouă problemă: ura asupritorilor și a vrăjmașilor:
 - Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? (Is.49:24)

ii) Is.50:1-52:15

- Prin exemplul Robului Domnului este soluționată problema confruntării cu ocară și puterea oamenilor, asupritorilor, dar este introdusă o nouă problemă: cea a dreptății și mâniei lui Dumnezeu:
 - Scoală-te, Ierusalime, care ai băut din mâna Domnului potirul mâniei Lui, ai sorbit până în fund potirul ameteții! (Is.51:17)

iii) Is.52:13-54:17

- Jertfa Robului Domnului soluționează problema păcatului și astfel face posibilă topirea mâniei lui Dumnezeu și reprimirea poporului în relație cu mare bucurie și mare dragoste.

Iată cele trei obstacole în calea suferinței:

1. Păcatul nostru și mânia lui Dumnezeu
2. Disperarea și dezamăgirea adusă de o suferință prelungită
3. Frica de ocară și amenințările oamenilor

Robul Domnului spulberă toate aceste trei obstacole prin jertfa și exemplul Lui! Slăvit să fie El! Pentru a evidenția paralela dintre Robul Domnului și robii din Babilon, Mesia este numit la începutul secțiunii astfel:

- Israele, Tu ești Robul Meu în care Mă voi slăvi.(49:3)

Atât Mesia cât și Israel sunt chemați la slavă. Dar și pentru Mesia și pentru poporul Lui drumul este cel al durerii și lepădării de sine. Nu doar Mesia, ci și poporul Lui trebuie să pășească pe drumul suferinței după voia lui Dumnezeu. Pentru poporul Lui resursa este Însuși Robul Domnului. În mod logic, ne așteptăm că și pentru Biserica drumul să fie același. Spunem că promisiunile dedicate lui Israel sunt valabile și pentru Biserică. Deci Biserica este chemată la aceeași slavă. Deci Biserica este chemată la același drum! Devenind poporul Lui, Biserica este chemată ca Israelul de altă dată la slavă pe drumul lepădării de sine. Astfel, nu este de mirare că Isus i-a anunțat pe ucenicii Lui că vor suferi mult din pricina Numelui Lui. Isus a respectat întocmai strategia anunțată de Vechiul Testament pentru Mesia și pentru poporul Lui. De aceea pentru Biserică o resursă este să privească ținta la Robul Domnului. Autorii nou testamentari au studiat intens aceste pasaje și au înțeles că resursa cea mai importantă pentru poporul lui Mesia (incluzând atât Biserica dintre Neamuri cât și pe Israel) era Însuși exemplul Robului Domnului. Iată de ce epistola către Evrei ne îndeamnă:

- Să ne uităm **țintă** la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar **cu luare aminte** la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să cădeți de oboseală în sufletele voastre. (12:2-3)

Privind la Hristos înțelegem rațiunea drumului suferinței și nu vom cădea de oboseală. Ne vom identifica cu El, și vom înțelege că durerea ne aduce mai aproape de taina lui Dumnezeu ascunsă din veșnicii în Sine Însuși, dar descoperită la sfârșitul veacurilor în Fiul Său Isus Hristos. Faptul că vom înțelege că Hristos a trecut pe acolo înaintea noastră și de dragul nostru ne va motiva enorm să trecem și noi pe acolo de dragul Lui! Vom privi nu spre suferință, ci spre bucuria care ne este pusă înainte.

Profețiile din Isaia par să nu vorbească despre Biserică, dar Biserica este acolo. Am subliniat din Isaia 49 că lucrarea Robului Domnului include lucrarea Bisericii. Deci este logic ca Biserica să folosească aceeași strategie. Apoi, poporul Israel parcurge același traseu al suferinței pentru a ajunge la slavă. Apostolul Pavel ne descoperă că Biserica este la fel de mult poporul Lui, și ia parte la aceleași făgăduințe în Isus Hristos. Deci toate aceste promisiuni despre mânia eternă pregătită pentru Israel sunt valabile și pentru Biserică, care din nou este chemată să parcurgă același traseu al lui Israel pentru a ajunge la slavă.

Este evident că în capitolele 49-57 tema principală este lucrarea Robului Domnului. Robul Domnului este introdus în cap. 42 și în cap.43, dar lucrarea Sa este detaliată în capitolele 49-57 și apoi în 58-66. Nicăieri în Scriptură nu găsim mai multe profeții mesianice adunate la un

loc. În mod evident cap.53 este inima acestor profeții mesianice. Profețiile despre Robul Domnului adună două aspecte ale lucrării Sale:

- Vestirea Evangheliei în contexte potrivnice, respingere, suferință, jertfă (prima venire)
- Înălțare, restaurare, judecarea vrăjmașilor Domnului (a doua venire)

Cele două aspecte nu sunt prezentate separat, ci mai mereu împreună ca să înțelegem că nu este vorba de două lucrări ci de o singură lucrare cu două etape. Este foarte interesantă inserarea profețiilor despre prima și a doua venire a lui Mesia în contextul ieșirii lui Israel din robia babiloniană. Profețiile despre a doua venire sunt mai ușor de legat cu acest context. Ieșirea lui Israel din robia babiloniană prin Cir, robul Domnului, prefigurează mântuirea finală a lui Israel prin Isus Hristos (vezi Romani 11). Dar profețiile despre prima venire ce legătură ar putea avea cu contextul robiei babiloniene? Sunt mai multe posibile legături:

- Isus a venit la ai Săi când Israel era în robia romană din pricina păcatului Său și când era în moarte spirituală. Prima chemare era cea a pocăinței și apoi cea la mântuire și restaurare. La fel a fost și chemarea pentru ieșirea din robia babiloniană. Poporul avea mai întâi nevoie de pocăință, și apoi urma mântuirea. Mesajul rostit prin Cir a fost respins de mulți evrei care au rămas în Babilon. Vestea bună nu a fost primită de toți. Astfel înțelegem un posibil dublu tipar al ieșirii din robia babiloniană: cei care primesc mesajul și se întorc la Ierusalim prefigurează pocăința finală a lui Israel la a doua venire, iar cei care resping mesajul și rămân în Babilon prefigurează respingerea lui Mesia la prima venire.
- Cauza robiei Babiloniene a fost respingerea Cuvântului Domnului prin Ieremia și trimișii Lui, iar izbăvirea prin Cir a venit în urma pocăinței. La fel: cauza împietririi lui Israel din prezent (vezi Romani 9-11) este respingerea Trimisului Său Isus, iar izbăvirea finală prin Hristos va veni în urma pocăinței lor.

Un alt aspect extrem de important al secțiunii este deschiderea unei perspective eterne asupra mântuirii aduse de Robul Domnului. Isaia ne vorbește în această secțiune mai mult decât despre o izbăvire din robia babiloniană. El este primul din autorii Vechiului Testament care introduce conceptul de pământ și cer nou. Mântuirea adusă de Domnul nu trebuie limitată la izbăvirile pământești din această viață. Ea este eternă și are în vedere un pământ și un cer nou pe care îl vor moșteni toți cei ce vor crede în Domnul. Secțiunea ne ancorează în patria mai bună, și în cetatea eternă în care a nădăjduit Avraam și în care a fost ancorat și Robul Domnului. Robii Domnului trebuie să urmeze modelul credinței lui Avraam și modelul credinței Robului Domnului. Viața de acum va aduce adesea suferință și ocară din partea oamenilor și nu vom prinde în viață mereu izbăvirile pământești aduse de Domnul (de exemplu mulți evrei credincioși au murit în Babilon fără să fie prins în viață repatrierea). Dar, la fel ca Avraam, nădăjduim că va fi o restaurare a tuturor lucrurilor și o înviere din morți când Robii Săi vor primi o moștenire eternă!

- **55-63a – Mântuirea adusă de Robul Domnului este oferită tuturor Neamurilor, dar se va intra în ea nu pe baza religiozității sau apartenenței la poporul evreu, ci doar pe baza unei pocăințe și întoarceri sincere la Domnul**

Secțiunea insistă pe necesitatea pocăinței. Ori cât de minunată și de sigură ar fi mântuirea adusă de Robul Domnului și ori cât de mult ar dori Domnul să o reverse peste oameni, DOAR cei care se întorc cu toată inima către El vor beneficia de ea. Ceilalți vor avea parte de judecata Sa. Secțiunea este un discurs coerent care are următoarele idei principale:

- **Isaia 55** – Toate Neamurile sunt chemate să guste din această mântuire
 - **Isaia 56** – Neamurile vor fi receptive mântuirii și primite de Domnul în Casa Sa
 - **Isaia 57-59a** – Israel este muștrat și pedepsit pentru idolatria, fățarnicia și lipsa sa de pocăință
 - **Isaia 59b** – Rămășița lui Iacov se va întoarce la Domnul
 - **Isaia 60-62** – Mântuirea finală pentru Israel și Ierusalim
 - **Is.63 a** – Judecarea Neamurilor operată de un Domn al îndurării
- **63b-66 – Isaia mijlocește pentru popor, iar Domnul răspunde: doar o rămășiță va fi mântuită!**
 - Is.63:1-6 completează tabloul escatologic din cap.60-62 creionând judecata finală dar și evidențiind dorința lui Dumnezeu de a mântui și nu de a judeca. În 63:7-64:12 urmează mijlocirea lui Isaia pentru poporul Domnului, una din cele mai frumoase mijlociri din Scriptură și din toată istoria. Acest moment al mijlocirii este pregătit, anticipat de cap.58-63a și într-un fel de întreaga carte. Nu este întâmplător că această carte se încheie cu o mijlocire. Tema mijlocirii apare din prima parte a cărții iar spre finalul cărții apare din ce în ce mai des. Isaia mijlocește la sfârșitul vieții sale, în lumina tuturor experiențelor sale cu Domnul și în lumina tuturor descoperirilor Domnului. Iar ultimele descoperiri (cap.58-63a) îl îndeamnă în mod special la mijlocire.
 - Cartea Isaia începe cu sublinierea motivului pentru care Domnul nu poate asculta rugăciunile (Is.1:15). Păcatul nemărturisit îl împiedică să asculte mijlocirile, dar El vrea să asculte mijlocirile.
 - Puterea mijlocirii și a rugăciunii este subliniată în **secțiunea istorică (cap.36-39)**. Atunci Isaia mijlocește pentru rămășiță și Dumnezeu răspunde în mod minunat! Apoi Ezechia mijlocește și el pentru izbăvire și Domnul trimite Îngerul Său pentru a nimici vrăjmașii poporului Său. Ezechia mijlocește apoi pentru viața lui și

Domnul îl scoate de la porțile mormântului! Însă în cap.39 el uită să mijlocească la fel pentru binele poporului, dar era un fapt pe care Domnul l-ar fi ascultat. Isaia a văzut cu ochii lui puterea mijlocirii. În cele din urmă mijlocirile sale au trezit rămășiță și Domnul a fost gata să izbăvească și un popor apostat dacă acesta s-a smerit înaintea lui.

- Secțiunea mesianică **49-54** zugrăvește imaginea Robului Domnului, a Mijlocitorului dintre Israel și Yahwe. Robul Domnului a fost înălțat pentru că ***S-a rugat pentru cei vinovați.***(Is.53:12). Domnul iubește mijlocitorii și mijlocirile lor sunt așa de prețioase înaintea Lui încât îi va răsplăti cu cele mai minunate binecuvântări și aceasta pentru eternitate!
- În **cap. 56** ni se dă vestea bună că Domnul va face Casa Lui **o casă de rugăciune pentru toate popoarele!** Ca urmarea a lucrării lui Mesia va fi inaugurat un nou legământ în care toți vor mijloci în poporul Domnului. Rugăciunea este atât de importantă în ochii Lui încât el invită toate neamurile la rugăciune. El pune de o parte Vechiul Legământ și se bucură să transforme Casa Lui într-o Casă de rugăciune. Străini, fameni, oameni care altădată au trăit în păcat toți sunt chemați cu mic cu mare să mijlocească!
- În **cap.58** Domnul nu doar condamnă păcatul poporului dar ne dă vestea bună că se poate striga într-un anume mod astfel încât ruga noastră să se audă sus! Dacă venim cu atitudinea corectă înaintea Domnului, El ne promite că atunci când vom striga El va veni și ne va răspunde: Iată-mă!
- În **cap.59a** Isaia mijlocește pentru popor și dacă poporul nu își mărturisește păcatul el își mărturisește păcatul în locul poporului. El folosește persoana întâi plural: ***NOI*** și se smerește în locul poporului înaintea Domnului.
- În **cap.59b** Domnul ne asigură că El vrea și că El poate să izbăvească, că El vrea mai întâi să mântuiască și nu să judece. În ciuda păcatelor umanității mijlocitorii împiedică revărsarea mâniei finale. Dar atunci când mijlocitorii nu mai sunt pe pământ, Însuși Domnul se îngrozește! Cât de importanți sunt mijlocitorii! Pentru ca pedeapsa să poată veni, Domnul îi ia pe cei neprihăniți de pe pământ. Doar când nu va mai fi nici un mijlocitor, judecata se va putea revărsa. Dacă pe pământ ar mai fi un singur mijlocitor, Domnul parcă nu ar putea să Își manifeste mânia finală. De aceea singura soluție pare a fi să îi răpească pe toți la cer.
- În **cap.60** ni se descrie gloria mântuirii finale, în **cap.61** ni se aduce aminte că ea este adusă de Mesia, pentru ca în **cap.62** să se precizeze că secretul grăbirii aducerii acestei mântuirii veșnice ***se află în râvna mijlocitorilor de pe pământ.*** Isaia însuși se dă exemplu în **62:1** pentru ca apoi Domnul Însuși îi îndeamnă pe străjerii Lui să nu-i dea răgaz Domnului până când El nu va face Ierusalimul o laudă pe pământ.

- **Cap.63a** vine ca o cireașă de pe tort și deși descrie dreaptă judecată a lui Dumnezeu ne explică din nou că Domnul este un Dumnezeu al îndurărilor și că dorința cea mare a sa este nu să judece, ci să mântuiască.
- Toate acestea la un loc îl îndeamnă pe Isaia să mijlocească! Toate experiențele sale dar mai ales ultimele revelații primite de la Domnul (Is.58-63a) îi oferă o perspectivă și mai clară asupra puterii mijlocirii. Și atunci Isaia începe să mijlocească! Isaia mijlocește în baza îndurărilor fără margini ale Domnului și cere dezpietirea inimii poporului! El a înțeles că cheia este schimbarea inimii poporului. El știe că doar Domnul poate dezpietri inima. El a văzut cu ochii lui în istoria generației lui Ezechia atât cum Domnul a împietrit o generație dar și cum a dezpietrit rămășița din Ierusalim. Isaia cere reeditarea Sinalului pentru ca frica de Domnul să fie scrisă din nou în inima poporului. Mijlocirea sa este deasupra istoriei. El cere restaurarea lui Israel înainte ca acesta să fie trimis în robie. Isaia de fapt se dă drept pildă a ce înseamnă să fii un străjer care nu-I dă răgaz Domnului! (vezi Is.62).
- În cap. 65-66 Domnul îi răspunde. El îi descoperă următoarele lucruri:
 - a. Israel va persista în împietrire și cei necredincioși din Israel vor fi pedepsiți.
 - b. Neamurile însă vor fi receptive mesajului mântuirii.
 - c. Doar o rămășiță din Israel va răspunde chemării și doar ea va beneficia de minunatele promisiuni ale restaurării finale.
 - d. Această rămășiță are în vedere mai întâi o minoritate din Israel care fi prigonită de ceilalți frați ai lor din Israel, și apoi rămășița de evrei de la finalul istoriei care se va întoarce miraculos la Domnul.

La prima vedere răspunsul Domnului este foarte descurajator pentru Isaia. Isaia mijlocește pentru dezpietirea lui Israel iar Domnul Îl asigură că Israel va persista mult timp în împietrire. Dar doar la prima vedere. Răspunsul Domnului nu este menit să îl descurajeze pe Isaia sau să îi descurajeze pe ceilalți străjeri ai mijlocirii. Mesajul este tocmai transmis ca mijlocitorii să nu descurajeze! Domnul îi anunță mai dinainte că majoritatea evreilor vor fi necredincioși și că Israel va persista multă vreme în împietrire până la vremea trezirii de la finalul istoriei. Aceasta nu înseamnă însă că rugăciunile străjerilor nu sunt ascultate sau sunt în van. Aceasta nu înseamnă că Domnul îi provoacă să se roage pentru o cauză pierdută, adică pentru trezirea unui popor care oricum va persista în împietrire. Fiecare mijlocire este importantă și lovește cu putere în piatra de pe inima poporului Israel și pregătește trezirea finală a rămășiței. Rugile nu sunt în zadar. Toate pregătesc și grăbesc acel moment glorios de la finalul istoriei. Domnul însă îi previne pe străjeri că va urma o fază în istorie când nu vor vedea rodul rugăciunilor lor. Ba dimpotrivă, cursul istoriei va fi în direcția opusă: străjerii se roagă pentru trezirea

spirituală a lui Israel iar Israel se cufundă și mai mult în împietrire! Oare cum să nu descurajezi? În ciuda faptului că Israel merge în sens contrar conținutului rugăciunilor străjerilor, Domnul așteaptă ca străjerii să nu descurajeze. El așteaptă ca aceștia să nădăjduiască împotriva oricărei nădejdi și să creadă că Domnul le ascultă rugăciunile și că rugăciunile lor au IMPACT și sunt vitale în împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Rugăciunea pentru trezirea lui Israel este una din cele mai mari provocări pentru cei credincioși. Iată că au trecut mai bine de 2700 de ani de la provocarea pe care Domnul a făcut-o străjerilor săi în Isaia 62 și Israel s-a cufundat tot mai mult în împietrire și nu avem nici un semn de trezire spirituală a națiunii. Cu toate acestea, Domnul ne asigură că El a ascultat toate rugăciunile străjerilor Săi de-a lungul întregii istorii și că rugăciunile lor au contat enorm și au grăbit momentul restaurării tuturor lucrurilor. Nu e ușor să fii străjer. Trebuie să trăiești zilnic PRIN CREDINȚĂ!

Dar ce nu știau străjerii din vechime... Ei nu știau că cheia dezpietririi lui Israel este ascunsă la Neamuri. În mod sugestiv răspunsul Domnului (Is.65:1) începe cu anunțarea receptivității Neamurilor. Isaia se afla într-un moment al revelației când nu putea pricepe aceste adevăruri. De-abia Pavel în secolul 1, în Romani 11 ne descoperă că Israel se va întoarce la Domnul și va fi mântuit când se va împlini numărul deplin al Neamurilor. Deci Pavel nu cheamă Biserica să își direcționeze toate energiile ei către Israel. Pavel știe că după ce Evanghelia va fi vestită tuturor Neamurilor și Domnul Își va aduna dintre Neamuri pe toți cei care sunt ai Lui, de-abia atunci să va întâmpla minunea trezirii lui Israel. Deci provocarea Bisericii este Își împlinească mandatul printre Neamuri pentru a se împlini numărul deplin al Neamurilor! În mod cert nu trebuie să neglijăm rugăciunea pentru Israel și evanghelizarea evreilor (Israel este și el un neam!), dar grăbirea zilei Domnului ține de împlinirea mandatului de a fi Lumina Neamurilor. Petru ne învață în 2 Petru 3 că Domnul nu întârzie, ci vrea ca toți să fie mântuiți. De-abia când toți copiii Săi risipiți dintre neamuri vor fi adunați la El, de-abia atunci se va produce minunea dezpietririi lui Israel care va declanșa momentul restaurării tuturor lucrurilor.

Isaia - concluzii

La începutul acestei recapitulări am evidențiat cele două planuri ale cărții Isaia. Pe de o parte Isaia ne prezintă legitățile spirituale și lupta spirituală pentru inima omului, pe de altă parte Isaia ne creionează principalul tipar profetic al Vechiului Testament. Isaia este interesat de ambele planuri. El construiește al doilea plan pe primul plan și cele două planuri sunt foarte legate între ele. O abordare echilibrată a cărții înseamnă o înțelegere ambelor planuri precum și a legăturii dintre ele. Deci iată principalele trei lecții din cartea Isaia:

1) Lecția despre bătălia spirituală pentru câștigarea inimii

Isaia este un manual al inimii și al bătăliilor spirituale din jurul inimii omului. Isaia ne prezintă ÎN AMĂNUNT atât principalele atacuri spirituale asupra inimii omului cât și resursele necesare pentru a birui aceste atacuri. El ne revelează legile spirituale din războiul spiritual pentru CREDINȚA omului. Descoperim tendințele înșelătoare ale inimii în diferite ipostaze ale războiului, precum și minciunile și strategiile viclene ale celui rău de a distruge credința. Dar descoperim și strategia lui Dumnezeu de a întări, trezi și vindeca inima în diferitele ipostaze ale aceluiași război. Cartea Isaia este un manual de instrucție. Orice credincios poate învăța din ea despre:

- Războiul în care a intrat
- Legile spirituale ale acestui război
- Strategia întunericului și armele întunericului
- Strategia Luminii și resursele Luminii
- Și toate aceste în diferite ipostaze ale războiului

În mod cert, mai multe cărți din Scriptură ne vorbesc despre aceste legități. Ce are specific Isaia? Măcar două lucruri: adunarea acestor legități într-un singur manual coerent și detalierea acestor legități. Cartea Isaia nu ne prezintă un aspect al războiului ci este un manual complet, o sinteză a acestui război pentru credința din inima omului. Cartea Isaia are rolul de a aduna legile spirituale revelate în Scriptură până la Isaia dar și de a revela noi aspecte ale acestor legități. Și apoi Isaia nu doar numește aceste legități dar ni le descrie în detaliu. El ne descrie cu amănunt procesul împietririi inimii, dar și procesul dezpietririi inimii, atacurile în vreme de restriște, dar și atacurile în vreme de pace, atacuri în vreme de succes, dar și atacuri și resurse în vreme de deznădejde. El ne poartă în principalele ipostaze ale inimii omului în călătoriile ei spirituale pe acest pământ și ne explică în amănunt atât atacul întunericului cât și resursele luminii din fiecare ipostază. Iată primul motiv pentru care cartea Isaia este UNICĂ în toată Scriptura!

2) Lecția despre tiparul profetic fundamental

Isaia este și o carte profetică. El ne creionează principalele etape ale planului lui Dumnezeu de restaurarea a creației. El ne revelează HARTA acestui plan creionând cu claritate tiparul profetic de bază pe care l-am tot amintit de-a lungul cărții. Ceilalți profeti doar reînnoiesc tiparul și mai adaugă detalii pe această hartă. Harta mare însă rămâne cea revelată de Isaia. Iată al doilea motiv pentru care Isaia este UNICĂ în toată Scriptura. Ea este cheia interpretărilor tuturor celorlalte profeții. Ea ne învață că istoria lui Israel din vechime creionează de fapt un tipar profetic și ne descrie în amănunt etapele din planul lui Dumnezeu de restaurare a Universului. Isaia marchează un punct de importanță MAJORĂ în revelația progresivă a Vechiului Testament. Am putea spune că revelația progresivă a Vechiului Testament s-ar putea împărți astfel: înainte de Isaia și după Isaia. Ce este înainte de Isaia pregătește revelarea adevărilor din această carte, iar ce este scris după Isaia dezvoltă și aduce noi lămuri asupra acestor adevăruri. Isaia nu înseamnă doar un nou pas în revelația progresivă a Vechiului Testament ci înseamnă realmente o nouă epocă e revelației. Iată doar câteva din temele introduse de Isaia:

- Mesia va SUFERI
- Mesia va purta păcatele oamenilor asupra lui

- Mesia va fi respins de Israel
- Israel va cunoaște o perioadă de împietrire și decădere
- În opoziție cu Israel, Neamurile vor fi receptive la mesajul lui Mesia
- Neamurile vor avea același drept de moștenire ca Israel
- Va exista un NOU Legământ
- Mântuirea adusă de Dumnezeu are în vedere viața veșnică, învierea morților și facerea unui pământ nou și a unor ceruri noi.
- Imaginea iadului veșnic
- Ducerea și aducerea înapoi din robia babiloniană prevestește respingerea și reprimirea lui Mesia de către Israel.

Aceste concepte introduse cu atâta claritate și cu atâtea detalii de Isaia au fost absolut revoluționare și șocante pentru teologia celor din vremea lui. Isaia inaugurează o nouă EPOCĂ în istoria revelației și în istoria teologiei.

3) Legătura dintre cele două planuri

De ce Isaia leagă cele două planuri? Pentru că el știe că profețiile se vor împlini în mijlocul aceluiași război spiritual în care au trăit cei din vremea lui și vor avea nevoie de aceleași resurse pentru a birui. Într-adevăr, rămășița din Babilon, rămășița evreilor din primul secol și apoi Biserica dintre Neamuri aveau să se confrunte cu aceleași atacuri spirituale asupra credinței. De aceea el nu ne prezintă doar niște profeții care trebuie să fie recunoscute ca împlinindu-se de cei care vor prinde momentul istoric al împlinirii lor. El știe că cei care vor prinde acest moment istoric vor fi în mijlocul unui război spiritual crunt și că nu doar vor trebui să recunoască împlinirea profețiilor dar și să aleagă să se încreadă în Cuvântul Domnului în ciuda opoziției celor din jur și a istoriei însăși! De aceea Isaia nu doar profetește dar și pregătește resursele spirituale de care vor avea nevoie cei care vor trăi sau vor aștepta împlinirea acestor profeții.

Escatologia și cartea Isaia

Cartea Isaia abundă ca nici un alt profet sau carte din Vechiul Testament cu profeții escatologice. Prin cartea Isaia am putut desluși între dimensiunea strict literală și cea simbolică a profețiilor. Să ne reamintim lecțiile învățate.

Promisiunile escatologice din Isaia sunt absolut superbe. Dar din nou marea întrebare: se vor împlini toate în sens literal sau sunt și elemente simbolice incluse în profeție? Ele se vor împlini mai întâi în mia de ani, sau vorbesc de fapt doar despre realitatea ultimă a Noului Ierusalim? Noul Testament este cheia. Cum interpretează autorii Noului Testament aceste profeții? Răspunsul este simplu: ei le aplică *tot timpur* la realitatea Noului Ierusalim și niciodată la o perioadă intermediară când Israel va fi *în mod literal* capul națiunilor. Noul Testament este ghidul nostru în interpretarea profețiilor. De aceea trebuie să luăm aminte la interpretărilor lor și să nu mergem mai departe. Autorii Noului Testament interpretează literal profețiile despre pocăința finală a lui Israel, dar interpretează în chip simbolic acele elemente din descrierea

mântuirii finale care sunt specifice Vechiului Legământ. Să nu uităm că profețiile acestea au fost scrise în jurul anului 700 î.d.h. și adresate inițial unor evrei care slujeau pe Domnul în cadrul Vechiului Legământ. Domnul a folosit un limbaj specific Vechiului Legământ pentru a transmite un mesaj pe înțelesul lor atunci și acolo. Noul Testament afirmă că Vechiul Legământ este umbra și că umbra prefigura de fapt spre o realitate infinit mai înaltă decât ea. Astfel când profeția ne vorbește despre jertfe aduse pe altarul Domnului, ea are în vedere în limbajul Noului Legământ o închinare după voia lui Dumnezeu, iar când se pomenește de lemnul prețios al neamurilor care împodobește Casa Domnului se are în vedere că Acea Casă a Domnului formată din pietre vii va include și pietre dintre neamuri și nu doar din Israel. La fel, faptul că neamurile îi vor sluji și că își vor aduce acolo toate bogățiile lor are în vedere de fapt realitatea Noului Ierusalim format din chipul lui Hristos zidit în toți credincioșii de-a lungul istoriei atât dintre neamuri cât și dintre evrei. Adevăratele bogății ale neamurilor sunt acelea care nu se pot clătina (vezi Hagai și Evrei 12), și anume sufletele eterne răscumpărate de Domnul și modelate după chipul Fiului Său.

Este adevărat că Apocalipsa ne vorbește despre o mie de ani în planul lui Dumnezeu după a doua venire a lui Hristos și de un ultim atac asupra cetății preaiubite după această mie de ani (Satana care este dezlegat și amăgește pe Gog și Magog). Dar Apocalipsa nu ne pomenește nimic despre o rămășiță a evreilor și a neamurilor care vor intra în trup decăzut în mie de ani într-o creație semi-restaurată. Aceasta este pur și simplu o presupunere. Iată argumentele care ar susține că în mie de ani nu vor intra oameni în trup decăzut într-o creație restaurată. De fapt, mie de ani a fost interpretată așa pentru a găsi loc de împlinire dimensiunii literale a profețiilor ca cele din Isaia 60. Dar dacă aceste profeții nu așteaptă o astfel de împlinire, atunci înseamnă că și semnificația mie de ani este cu totul alta. Deci iată principalele argumente care ar desființa interpretarea mie de ani ca pe o etapă intermediară între pământul decăzut și pământul cel nou:

1. **Autorii nou testamentari** nu interpretează în tot Noul Testament nici măcar o dată în mod literal aceste profeții. Doar pocăința lui Israel este interpretată în mod literal în Romani 11.
2. **În Romani 9-11**, secțiunea dedicată rolului lui Israel în planul lui Dumnezeu, Pavel nu face nici măcar o aluzie la o perioadă în care Israel va deveni capul națiunilor pe o creație semi-restaurată. El a dori să sublinieze că Israel încă ocupă un rol important în planul lui Dumnezeu. Oare nu ar fi fost logic să mai adauge măcar un verset în care să precizeze: Și după ce Israel se va întoarce la Domnul va domni peste neamuri o mie de ani, după care va fi înnoirea tuturor lucrurilor.
3. **Autorii nou testamentari descriu în mod clar a doua venire a Domnului** ca momentul judecării tuturor păcătoșilor și proslăvirii tuturor credincioșilor, arderii creației prezente și inaugurării unui pământ și cer nou. Aceste descrieri le găsim în epistole: 2 Petru cap.2, 2 Tes. cap.1. Epistolele nu pot fi confundate cu literatura profetică în care se poate glisa mii de ani de la un verset la altul.
4. **Ieremia 31 și Noul Legământ** – Ieremia 31 anunță Noul Legământ, dar acesta este promis lui Israel la întoarcerea finală acestuia. El este aplicat mai întâi Bisericii datorită tainei descoperite lui Pavel (vezi Ef.cap.2 pe care îl vom comenta la următoarele puncte). Deci Israel se va întoarce la Domnul prin Hristos, căci Îl vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns. Ei se întorc la Domnul în realitatea Noului Legământ adusă de Hristos Isus. Deci dacă ei se întorc în această realitate (vezi

Jeremia 31), în mod clar chiar dacă ar intra în mia de ani într-o creație semi-restaurată ei nu vor mai aduce jertfe, ci vor relaționa cu Hristos pe baza principiilor Noului Legământ. Și Aceasta cu atât mai mult cu cât Hristos ar fi atunci o realitate vizibilă la Ierusalim. Și totuși în profețiile aplicate miei de ani din Isaia și din alți profeți se vorbește cât se poate de clar despre JERTFE, TEMPLU, PREOȚI, SABAT, LEVIȚI, SĂRBĂTORI. În lumina Noului Testament acestea se vor împlini într-o dimensiune superioară, și vor semnifica O ÎNCHINARE ADUSĂ DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU. Petru aplică aceste imagini Bisericii într-o dimensiune simbolică:

- Și voi ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. (1 Petru 2:5)

Dacă aceste elemente specifice Vechiului Legământ se vor împlini într-o dimensiune spirituală superioară, atunci nu este logic să ne gândim că și celelalte elemente specifice Vechiului Legământ (binecuvântările deuteronomice – vezi Deut 28) se pot împlini într-o realitate spirituală superioară?

5. Efeseni cap. 1 și 2 – un singur popor în Noul Legământ

Tocmai am menționat că chiar dacă ar fi o mie de ani într-o creație semi-restaurată ea va fi guvernată de realitățile Noului Legământ care le-au desființat ÎN MOD IREVOCABIL (vezi întreaga carte Evrei !!! – de exemplu Ev.8:13 etc.). Un element specific al Noului Legământ este că Israel nu mai ocupă o poziție favorizată. Cei doi sunt făcuți unul în Hristos, și au aceleași privilegii în Hristos. În Vechiul Legământ Domnul a dat porunci clare prin care Israel să fie preotul națiunilor și se fie o distincție clară între Israel și Neamuri. În Noul Legământ toate acestea sunt desființate. Deci nu doar Templul și jertfele sunt desființate irevocabil de Noul Legământ ci și poziția privilegiată și distinctă a lui Israel. Sunt nenumărate texte care insistă pe acest adevăr. Cele mai clar capitole în acest sens sunt Efeseni cap.1 și 2. Deci, la fel cum profețiile care aveau în vedere sacrificiile după întoarcerea finală a lui Israel trebuie interpretate în chip simbolic prin lentila Noului Legământ, la fel trebuie interpretate și cele care subliniază întâietatea lui Israel.

6. Principiul din Efeseni 2:4-7:

- Citindu-le vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt **împreună moștenitoare** cu noi, alcătuiesc **un singur trup** cu noi, și iau parte **la aceeași făgăduință** în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea...

Pavel specifică clar că este vorba de un nou moment al revelației și că ce spune el nu se putea vedea LA FEL de clar din profețiile Vechiului Testament care așezau mai mereu (dar nu întotdeauna!) pe Israel deasupra națiunilor. El ne spune că prin Hristos au același statut și că beneficiază de EXACT aceleași promisiuni. Deci

promisiunea din Isaia 60 este nu doar pentru Israel, ci și pentru creștinii dintre Neamuri. Deci unde este întâietatea lui Israel peste neamuri în mia de ani?

- ❖ **Posibile obiecții:** atunci ce încredere mai putem avea în promisiunile lui Dumnezeu, dacă oricând sensul literal poate fi convertit într-unul simbolic? Și atunci poate nu au greșit învățații evrei care au interpretat în chip simbolic profețiile despre suferințele lui Mesia?

Răspuns: vezi punctele de mai jos.

7. **Interpretarea simbolică înseamnă aducerea a CEVA MAI BUN**, și nu a ceva inferior sensului literal, și nu înseamnă o desființare a sensului literal, ci împlinirea lui într-o realitate spirituală SUPERIOARĂ.

Domnul nu produce dezamăgire prin reinterpretare simbolică a acestor profeții. El aduce ceva INFINIT mai frumos și mai slăvit, și nu aduce doar realități spirituale, ci și realități materiale superioare: pământul cel nou va fi o realitate materială, iar trupul proslăvit o realitate fizică! La fel cum preoția lui Hristos nu a dezamăgit pe nimeni care a crezut că preoția leviticală este eternă, la fel realitatea Noului Ierusalim într-un cer și pământ nou nu va dezamăgi pe nici un evreu care a înțeles în sens strict literal Isaia 60. Deci Domnul reinterpretează promisiunea PLUSÂND și niciodată SCĂZÂND! Și nici un evreu nu ar dori să mai rămână în trupul decăzut o mie de ani și să nu intre direct în slava infinită a Noului Ierusalim!

8. **Domnul este Cel care are dreptul să explice** că sensul literal înțeles inițial într-un anumit mod de către om, are în vedere de fapt ceva MAI BUN, într-o realitate viitoare superioară! Oare nu a fost așa cum Avraam, tatăl tuturor credincioșilor. El a plecat din Ur crezând că va stăpâni în această viață țara Canaanului. Mesajul lui Dumnezeu a fost cât se poate de clar și literal. Am comentat deja cum în Gen.14 îi spune chiar: **Privește țara, străbate-o** în lung și în lat căci ție ți-o voi da! Dar în Gen.15 Avraam află că el va muri ÎNAINTE de împlinirea profeției. El pricepe că Domnul Își va împlini promisiunea într-o realitate viitoare INFINIT MAI BUNĂ! El va fi înviat din morți și va stăpâni pentru eternitate o creație restaurată. Observăm că Domnul:

- Păstrează sensul literal și dimensiunea fizică, materială a profeției
- Îi dă ceva INFINIT mai bun: întreg pământul restaurat în locul unui canaan decăzut!
- El îi explică clar lui Avraam această împlinire superioară a profeției.
- Profeția se împlinește pe acest pământ prin sămânța fizică a lui Avraam.
- Domnul îi explică lui Avraam aceste lucruri la momentul potrivit al revelației, și nu de la început
- Avraam nu este dezamăgit, ci încântat!

Deci Domnul poate reinterpretă propriile promisiuni fără a dezamăgi și clarificând la momentul potrivit diferitele sensuri ale cuvintelor Sale. El are dreptul, cum ne explică Pavel în Romani 4, să cheme lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi (Rom.4:17)

Avraam, tatăl evreilor a creat un precedent. Nu este deloc de mirare că Israel ca popor urmează același traseu. La început el crede că Isaia 60 se împlinesc în cadrul Noului Legământ. Prin Hristos, la un nou moment al revelației, Domnul le explică că Isaia 60 se împlinesc prin realitatea Noului Legământ. Aceasta înseamnă renunțarea la elementele specifice Vechiului Legământ, dar aducerea a ceva infinit mai bun! Nimeni nu este dezamăgit!

Acest mod de a lucra a lui Dumnezeu nu aduce haos și incertitudine cu privire la promisiunile Lui. El poate explica clar când sensul este literal, sau când el poate avea o semnificație într-o realitate viitoare mai bună. Avraam a așteptat nașterea lui Isaac pe acest pământ, și Isaac s-a născut! David a așteptat să fie rege pe acest pământ și a fost! Promisiunile lui Dumnezeu trebuie luate așa cum au fost rostite, în sensul simplu și clar. Doar O NOUĂ completare din partea lui Dumnezeu poate să deschide noi semnificații.

9. Avraam nu este singurul precedent. Pentru că Avraam este tatăl tuturor credincioșilor, era suficient ca el să fie singurul precedent. Era logic că să credem că urmașii săi vor trece prin provocări SIMILARE ale credinței. Dar Domnul lasă și alte exemple. Vom analiza promisiunile făcute lui David, și cele făcute lui Zorobabel.

a) **David** – Domnul îi promite că scaunul lui de domnie nu va fi lipsit NICIODATĂ de un urmaș, și aceasta CHIAR dacă aceștia se vor abate de la Domnul. În anul 586 Ierusalimul este distrus și poporul dus în robie: nimeni nu mai șade pe scaunul de domnie. Și a apărut o mare problemă legată de credințioșia lui Dumnezeu. **Ps.89** explică toată această frământare. Deși nu are un răspuns, psalmistul nu se răzvrătește, ci încheie psalmul laudând credințioșia lui Dumnezeu. Dar care este răspunsul? Profetie se împlinesc într-o realitate viitoare superioară: Mesia, Creatorul și Urmașul lui David, șade din veșnicie în veșnicie pe scaunul de domnie al pământului și al cerului!

b) **Zorobabel** – am comentat deja profetiile din Hagai cap.2. Domnul îi promite că peste puțină vreme Casa zidită de el va fi cu o slavă mai mare decât Casa lui Solomon căci va clătina pământul și toate bogățiile Neamurilor vor umple de slavă casa zidită de el. Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva, dar la clătinarea tuturor lucrurilor vor rămânea doar cele care nu se clatină. În ziua aceea se va vedea slava din porțiunea NOULUI Ierusalim zidit prin truda lui Zorobabel care va fi infinit mai mare decât slava Templului lui Solomon! Și observați cât de bine seamănă limbajul profetiei din Hagai 1 cu limbajul din Is.60. la fel cum pentru Zorobabel împlinirea profetiei va avea loc la învierea morților în realitatea Noului Ierusalim, la fel va fi și cum împlinirea profetiilor din Isaia 60.

10. Argumentul lui Iacov din Fapte 15

Am comentat deja acest argument ceva mai devreme. Iacov în fapte 15 când citează din Amos 9 reinterpretează citatul: în loc să spună că Israel *va stăpâni* peste neamuri, el spune: Israel Îl va căuta pe Domnul *la fel ca și neamurile care caută Numele Lui*. El reinterpretează profetia din Amos 9 prin lentila Noului Legământ, conform căreia iudeii și neamurile sunt făcuți un singur popor în Hristos.

11. Autorii nou testamentari aplică profețiile despre înălțarea lui Israel peste Neamuri Bisericii și Noului Ierusalim. Nu doar că nu interpretează niciodată aceste profeții aplicându-le lui Israel în mia de ani, dar le aplică în mod constant fie Bisericii, fie Noului Ierusalim! În cele ce urmează vom străbate Noul Testament și vom observa cum citează ei din aceste profeții de genul Isaia 60.

Nr.	Profeții din Vechiul Testament cu privire la restaurarea finală a lui Israel	Aceste profeții sunt aplicate Bisericii în Noul Testament
1	<ul style="list-style-type: none"> • Ier.31:33, • Ez. 36:28, • Is.52:11 	<p>2 Cor.6:16-18</p> <p>Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.</p>
2	<ul style="list-style-type: none"> • Is.60:1 	<p>Efeseni 5:8-14</p> <p>Odinioară erați în întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. Căci e rușine să spunem ce fac ei în ascuns. Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală este lumina. De aceea zice: deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina.</p>
3	<ul style="list-style-type: none"> • Ier.31 	<p>Ev.8:6-13</p> <p>În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui</p>

		Israel: Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și casa lui Iuda un nou legământ...
4	<ul style="list-style-type: none"> • Ioel 2:28-29 	<p>Fapte 2:15-21</p> <p>Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turma din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea din Duhul Meu, și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.</p>
	Profeții din Vechiul Testament cu privire la restaurarea finală a lui Israel	Aceste profeții sunt aplicate Noului Ierusalim în Noul Testament
5	<ul style="list-style-type: none"> • Is.54:1 	<p>Gal.4:26-27</p> <p>Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră căci este scris: Bucură-te, steapo, care nu mai naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu mai ești în durerile nașterii! Căci copiii cele părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.</p>
6	<ul style="list-style-type: none"> • Isaia 4:5-6 • Isaia 49:10 • Isaia 25:8 	<p>Apoc.7:15-17</p> <p>Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu</p>

		va șterge orice lacrimă din ochii lor.
	Profeții din Vechiul Testament cu privire la restaurarea finală a lui Israel	Aceste profeții sunt aplicate Noului Ierusalim descris în Apoc.21
	<p>Isaia 51:16, 65:17, 66:22</p> <p>Is.61:10, 62:4-5</p> <p>Ier.31:33, Ez. 36:28</p> <p>Isaia 25:8</p> <p>Is.35:10, 61:3, 65:19</p> <p>Isaia 54:17</p> <p>Zah.8:8</p>	<p>Capitolul 21</p> <p>1. <i>Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou;</i> pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.</p> <p>2. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, <i>gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.</i></p> <p>3. Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! <i>El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.</i></p> <p>4. <i>El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi.</i> Nu va mai fi <i>nici tânguire, nici țipăt, nici durere,</i> pentru că lucrurile dintâi au trecut.”</p> <p>5. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.”</p> <p>6. Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.</p> <p>7. Cel ce va birui <i>va moșteni aceste lucruri.</i> Eu <i>voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.</i></p> <p>8. Dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.”</p>

	<p>Ez.48</p> <p>Ez.48:31-34</p> <p>Ez.48:31-34</p> <p>Ez.40:3, Zah.2:1</p> <p>Is.54:12</p>	<p>9. Apoi unul din cei șapte îngerii, care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!”</p> <p>10. Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu,</p> <p>11. având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul.</p> <p>12. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și, la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.</p> <p>13. Spre răsărit erau trei porți; spre mieznoapte, trei porți; spre miezăzi, trei porți, și spre apus, trei porți.</p> <p>14. Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.</p> <p>15. Îngerul care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei.</p> <p>16. Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă.</p> <p>17. I-a măsurat și zidul, și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul.</p> <p>18. Zidul era zidit de jasp, și cetatea era de aur curat, ca sticla curată.</p> <p>19. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de jasp; a doua, de safir; a treia, de calcedonie; a patra, de smarald;</p>
--	--	--

Is.54:11	20. a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist.
Is.54:12	21. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare . Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie. 22. În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei.
Is.24:23, 60:19-20	23. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul. 24. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.
Is.60:3,5,11, Is.66:2	25. Porțile ei nu se vor închide ziua , fiindcă în ea nu va mai fi noapte. 26. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.
Is.60:11, Is.60:20	27. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.
Is.60:3,5,11, Is.66:2	
Hag.2:6-8	Capitolul 22
Is.35:8, 52:1, 60:21, Ioel 3:17,	1. Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. 2. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor. 3. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo.

Ez.47:1, Zah,14:8	Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.
Ez.47:12	4. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.
Is.11:9, Zah.14:11	5. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina.
Is.24:23, 60:19-20	Și vor împărăți în vecii vecilor.
Dan.7:27	

Descrierea Noului Ierusalim din Apoc.21 include aproximativ 45 de imagini din profețiile vechi-testamentare cu referire la restaurarea finală a lui Israel. Și Apocalipsa nu vorbește în mod explicit în nici un verset despre o altă perioadă în care (de exemplu mia de ani) să se împlinescă promisiunea restaurării finale a lui Israel. Mesajul este cât se poate de clar: restaurarea finală a lui Israel se va împlini prin proslăvirea lui în Noul Ierusalim. Este cu mult mai mult decât puteau înțelege în vechime evreii care se ghidau după limbajul Vechiului Legământ. 45 de imagini din profețiile vechi-testamentare nu este puțin lucru. Și un copil ar înțelege că Apoc.21 este împlinirea acestor profeții.

Deci în concluzie profețiile despre restaurarea finală a lui Israel se împlinesc în realitatea Noului Ierusalim. Această concluzie oferă o nouă perspectivă asupra mieii de ani. Mia de ani NU este perioada în care se împlinesc profețiile despre înălțarea lui Israel deasupra Neamurilor. Mia de ani NU este o perioadă în care Hristos domnește cu Israel într-o creație semi-restaurată. Atunci ce este Mia de ani? Pare a fi o perioadă misterioasă între a doua venire a lui Hristos și judecata de apoi, o perioadă în care Domnul mai dorește să demonstreze ceva cu privire la răzvrătirea iremediabilă a lui Satan și a neamurilor.

Având în minte și argumentele pe care le-am menționat când am studiat Isaia 54, la a doua venire a lui Hristos va avea loc:

1. Învierea celor ce au murit în Domnul și răpirea la cer a celor credincioși care vor mai fi rămas pe pământ. Toți cei credincioși vor fi proslăviți, vor primi trupuri de slavă.
2. Toți cei necredincioși de pe pământ vor fi omorâți de arătarea în slavă a lui Hristos.
3. Pământul și cerul vor arde.

Rămâne întrebarea dacă cerul și pământul nou va fi inaugurat tot atunci sau după mia de ani. Este posibil să fie adus în existență tot atunci, și Biserica să domnească cu Hristos o mie de ani în slavă. După care să fie îngăduit un ultim atac al celui rău pentru a se arăta răzvrătirea sa iremediabilă. Apoi să urmeze judecata de apoi.

Interpretările despre mia de ani sunt importante deoarece Pavel ne spune în 2 Tesaloniceni cap.2 că Anticrist se va da drept Dumnezeu înaintea Bisericii. Dacă El va simula a doua venire a lui Hristos, este în avantajul lui să credem că a doua Sa venire nu va însemna distrugerea acestei creații și răscumpărarea și proslăvirea trupurilor tuturor celor credincioși. Chiar dacă Anticrist se va arăta în slavă și înconjurat de îngeri, va face minuni și va nimici cu foc din cer pe cei care nu i se vor închina, atâta vreme când nu va avea loc proslăvirea trupurilor celor credincioși și distrugerea acestui pământ, noi vom ști că nu este el Hristosul.

Profețiile din Isaia și întoarcerea lui Israel la Domnul

Isaia prevestește întoarcerea lui Israel la Domnul înainte de ziua mării izbăviri, pe care noi o denumim azi ca a doua venire a Domnului. Autorii Noului Testament interpretează în mod literal această profeție. Pavel este extrem de clar în Romani 11. El așteaptă o zi în care tot Israelul va fi mântuit. Întoarcerea lui Israel la Domnul are mereu loc în tablourile profetice după o perioadă de criză maximă, asemănătoare crizei rămășiței poporului lui Ezechia din Ierusalim. Întrebarea este dacă această criză va fi doar de natură spirituală, sau va avea și o dimensiune fizică. De exemplu ducerea în robia babiloniană prefigurează perioada de împietrire în care a căzut Israel după respingerea lui Isus Hristos. Robia babiloniană înseamnă deopotrivă o robie fizică și spirituală. Pavel în Romani 11 ne vorbește doar de dimensiunea spirituală când relatează consecințele respingerii evangheliei de către evrei. Profețiile care descriu întoarcerea finală a lui Israel sunt construite pe un context istoric de criză ce includea și o dimensiune fizică și una spirituală (de exemplu înconjurarea Ierusalimului de către Sanherib, robia babiloniană). La finalul istoriei criza lui Israel va însemna doar o criză spirituală sau și un context de opresiune? Limbajul Vechiului Testament pare să ne sugereze că la finalul istoriei Israel va trece și printr-un context de opresiune, și tocmai acest context va conduce la pocăința sa.

1. Genesa – pocăința fraților lui Iosif

Cartea Genesa creionează un tipar profetic prin viața lui Iacov. Istoria vieții lui Iacov de fapt anticipează istoria poporului Israel. Nu la întâmplare, Israel poartă numele lui Iacov, și nu numele lui Avraam sau lui Isaac. Dualitatea, încăpățânarea, materialismul și idolatria din viața lui Iacov anticipează realitatea spirituală a poporului Israel. Cei 12 patriarhi, decăderea lor spirituală și dezbinarea dintre ei anticipează evoluția spirituală a celor 12 seminții. Osea cap.12 realizează o paralelă clară între istoria lui Iacov și istoria lui Israel. Nu este vorba doar de o coincidență, ci de un tipar pe care Domnul l-a zugrăvit în mod intenționat. În cadrul acestui tipar respingerea lui Iosif de către frații lui prefigurează cât se poate de clar respingerea lui Mesia de către Israel. Domnul i-a promis lui Avraam: Toate neamurile vor fi binecuvântate în sămânța ta! Acest lucru se împlinește mai întâi prin IOSIF și apoi în mod plener prin MESIA. Dar

Iosif este o prefigurarea clară a lui Mesia. El este respins de ai Săi, trece prin mari suferințe, este acuzat pe nedrept și aproape să fie omorât, dar deodată Domnul Îl înalță din adâncul temniței sus, sus de tot și Iosif devine izbăvitorul Egiptului și al tuturor neamurilor din jur. În cele din urmă Iosif devine și izbăvitorul lui Israel, dar acest lucru are loc cu adevărat DOAR după pocăința fraților Săi. Iosif se descoperă fraților săi doar după ce are certitudinea că ei s-au pocăit cu adevărat de păcatul lor. Pentru aceasta îi testează și le aplică un tratament foarte dur. Dar însuși testul îi conduce pe aceștia la pocăința. După pocăința lor, Iosif se descoperă fraților lui și îl aduce pe Iacov în Egipt unde îi dă mare cinste. Familia este reunită și salvată de Iosif care rămâne mai marele lor. Iacov care credea că sămânța i s-a împutinat descoperă nu doar că nu i-a pierdut pe Simeon și pe Benjamin, dar și că Iosif trăiește și că are și copii. Celebra întrebare a lui Iacov: CINE SUNT ACEȘTIA?...Nu credeam că am să îți mai văd fața și iată că Dumnezeu m-a făcut să îți văd și sămânța! (Gen.48:8,11) își găsește ecoul în profețiile din Isaia despre întoarcerea finală a lui Israel:

- Și vei zice în inima ta: Cine mi i-a născut? Căci eram fără copii și stearpă, eram roabă, izgonită: cine i-a crescut? Rămăsesem singură: UNDE ERAU ACEȘTIA? (Is.49:21)

Deci pocăința fraților lui Iosif și a lui Iacov însuși prefigurează pocăința finală a lui Israel. Dar familia lui Iacov s-a pocăit în urma unui context de presiune fizică: foamete, închisoare, acuzare pe nedrept, frica morții. Oare va fi la fel și cu Israelul de la sfârșit? Oare Iosif care joacă rolul prigonitorului nu ar putea prefigura pe anticrist cel care ar putea fi unealta presiunii Domnului în vederea pocăinței lui Israel? Oare în spatele lucrării lui Anticrist nu va fi tot suveranitatea lui Dumnezeu care va avea în plan trezirea lui Israel?

2. *Limbaajul profețiilor*

Atât în Isaia cât și în ceilalți profeti pocăința lui Israel apare deodată în urma unei crize care este descrisă ca fiind deopotrivă spirituală și fizică. Aceste profeții ne sugerează că pocăința lui Israel va fi precedată de un context de opresiune pentru această națiune.

3. *Cartea Estera*

Cartea Estera ne face cunoștință cu spiritul lui Haman, cu spiritul antisemit din istorie. Cartea ne descrie inițierea unui holocaust la nivelul întregului imperiu. Haman a inițiat un proces de ucidere a tuturor evreilor din imperiu. În spatele său era cel rău care prin nimicirea fizică a lui Israel putea distruge împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Domnul promisese că din Israel va veni Mesia, că Mesia va fi respins de Israel, dar că în final Israel Îl va recunoaște pe Mesia. Deci prin nimicirea tuturor evreilor cel rău de fapt distrugea promisiunile lui Dumnezeu. Domnul distruge însă planul lui Haman. El lucrează prin Mardoheu și prin Estera, ascultă strigătul evreilor și îi izbăvește. Miza era imensă. Era în joc onoarea Numelui lui Dumnezeu. Nu era vorba de moartea unor oameni (cei credincioși s-ar fi dus la Domnul, iar cei necredincioși în pedeapsa bine meritată), ci de onoarea Numelui lui Dumnezeu. Și cei credincioși din popor nu au așteptat cu mâna în sân mijlocirea, ci au postit și au strigat către cer. Ei au conlucrat cu Domnul pentru protejarea împlinirii promisiunilor

Sale. Și au biruit! Holocaustul inițiat de Haman a fost la nivelul întregului imperiu și nu avem date că în afara granițelor imperiului ar mai fi fost comunități de evrei. Deci ar fi însemnat efectiv nimicirea tuturor evreilor. Un asemenea plan nici măcar Hitler nu a putut iniția. Hitler s-a rezumat la comunitățile de evrei din zonele cucerite de Germania. Deci planul lui Haman a fost unic. Întrebarea este dacă acest plan creionează un tipar profetic?

Ne este cunoscut deja că istoria lui Israel nu este doar o istorie prin care învățăm lecții despre prezent, ci o istorie în care învățăm și lecții despre viitor. Istoria lui Israel este plină de paradigme profetice. Profetiile au fost toate construite pornind de la perioade din istoria lui Israel care erau paradigmatică pentru evenimente din viitorul îndepărtat. Istoria planului lui Haman are și ea valențe profetice? Locul în care este așezată cartea Esterei pare să ne sugereze că da. Evenimentele din cartea Estera au loc în perioada dintre momentul finalizării rezidării Templului de către Zorobabel și cel al finalizării reconstruirii zidurilor Ierusalimului de către Neemia. Cu alte cuvinte este plasată în mijlocul procesului refacerii națiunii de după robia babiloniană. Acest proces prefigurează pocăința finală a lui Israel. În frământările refacerii lui Israel de după robie are loc planul lui Haman. Oare va avea loc un plan asemănător în timpul frământărilor pocăinței finale a lui Israel?

4. *Profetiile din Zaharia*

Cap. 12-14 din Zaharia ne prezintă cât se poate de clar că pocăința finală a lui Israel (când Îl vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns – Zah.12:10) este precedată de un atac al tuturor neamurilor îndreptat împotriva Ierusalimului. Profetia ne spune că cetatea va fi luată, dar va rămâne o rămășiță care va fi mântuită. Profetia este extrem de clară. Cum să interpretăm atacul împotriva Ierusalimului? Ca un nou holocaust inițiat de data aceasta nu de Haman, ci de Anticrist? Sau ca o presiune spirituală a întinericului popoarelor asupra credinței îngenunchiate a unui Israel împietrit? Punctele 1,2,3 și 4 ne sugerează mai degrabă prima variantă.

Observație – ne aducem aminte că în cartea Isaia am descoperit că metoda sigură de interpretare a profetiilor este lentila Noului Testament. Deci ne-am așteptat ca în Noul Testament să se reafirme nu doar pocăința finală a lui Israel (Rom.11), ci și un context de opresiune fizică asupra lui Israel înaintea trezirii sale. Găsim acest lucru în Noul Testament?

În Noul Testament găsim profetiile despre dărâmarea Templului și a Ierusalimului care s-au împlinit în anul 70 d.H ca și pedeapsă pentru răstignirea lui Mesia și prigonirea ucenicilor acestuia. În Luca găsim următorul verset:

- Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini vremurile neamurilor. (Luca 21:24)

Mântuitorul profetește că Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini vremurile neamurilor. Acest verset sugerează că atunci când se vor împlini vremurile neamurilor, Ierusalimul nu va mai fi călcat în picioare de neamuri. Este interesant să descoperim din istorie cum Ierusalimul a fost sub stăpânirea neamurilor până în sec.XX: stăpânirea romană, arabă, cruciată, engleză etc. În sec.XX evreii s-au întors în țară și au preluat conducerea

Ierusalimului sau a unei părți din el. Oare să fie acest lucru un semn că vremurile neamurilor sunt aproape să se împlinească: oare vremurile neamurilor să aibă vreo legătură cu numărul deplin al neamurilor menționat de Pavel în Romani 11? După împlinirea acestui număr deplin al neamurilor se va trezi Israelul. Sau oare vremurile neamurilor înseamnă doar vremurile neamurilor de stăpânire asupra Ierusalimului? Indiferent ce interpretare alegem, pare destul de clar faptul că Isus sugerează că Ierusalimul va fi stăpânit în istorie din nou de poporul evreu și că ar putea juca din nou un rol pe scena istoriei.

Dar unde ni se specifică faptul că evreii vor fi prizoniți la final de către Anticrist? În epistole sau în evangheliile nu găsim aceste informații. Ar mai rămâne Apocalipsa. Apocalipsa ne vorbește despre o misterioasă perioadă de 3,5 ani. Această perioadă este interpretată distinct de exegeți:

- a) Are în vedere evenimente din primul secol
- b) Simbolizează perioada Bisericii
- c) Se referă la perioada lui Anticrist

Din punctul meu de vedere cele trei interpretări nu se exclud. Apocalipsa, ca și carte profetică, este firesc să pornească din realitatea secolului 1, să includă imagini relevante pentru toată istoria și să includă elemente care se vor împlini la finalul istoriei. Deci, considerând că perioada de trei ani și jumătate are în vedere și finalul istoriei vom căuta în această perioadă indiciile oferite de apocalipsa cu privire la Israel.

- În 11:2 ni se spune că Neamurile vor călca *sfânta cetate* 42 de luni. Să fie sfânta cetate Ierusalimul fizic sau Biserica Dumnezeului celui viu prizonită? În cartea Apocalipsa termenul sfânta cetate este folosit în special cu referire la Ierusalimul ceresc (vezi Apoc.21:10, Apoc.3:12). Iar în Apoc.11:8 ne sugerează că Ierusalimul fizic este numit Sodoma și Egipt. Deci, înclin să cred că 11:2 nu se referă la Ierusalimul pământesc.
- În 11:8 se precizează: ***Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care în înțeles duhovnicesc se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.*** Din punctul meu de vedere acest verset face referire clară la Ierusalimul fizic. Locul unde a fost răstignit Domnul lor este Ierusalimul. Unii ar putea sugera o interpretare simbolică în sensul că locul unde a fost răstignit Domnul lor să reprezinte locul unde întunericul spiritual și-a atins apogeul pe pământ. Dar în același verset, autorul subliniază: ***care în înțeles duhovnicesc înseamnă Sodoma și Egipt.*** Cu alte cuvinte autorul însuși face distincția între un sens fizic și unul simbolic. Nu pare a fi logic ca un simbol să însemne un alt simbol. Este ceva asemănător cu imaginea celor 7 stele din primul capitol. Cele 7 stele simbolizează 7 îngeri. Cu alte cuvinte, ne-am aștepta ca îngerii să fie îngeri și să nu mai simbolizeze altceva. Biblia și literatura clasică în general nu obișnuiește să opereze cu simboluri ale simbolurilor. Prin mențiunea care în înțeles duhovnicesc înseamnă, autorul vrea să sublinieze că cetatea de care ne vorbește este un loc fizic, adică este locul unde a fost răstignit Domnul lor: Ierusalimul. Dacă lucrurile stau așa

atunci implicația este următoarea: cetatea cea mare din Apocalipsa este Ierusalimul pământesc, care va avea din nou un rol important în finalul istoriei. Trupurile moarte a celor 2 proroci vor sta întinse în Ierusalim. Am putea presupune că acolo și-au depus mărturia sau cel puțin acolo au fost uciși de fiară. Ierusalimul ar fi deci tot un loc întunecat d.p.d.v. spiritual la finalul istoriei. Ar putea fi chiar scena confruntării dintre cei 2 proroci și fiară. Acest lucru ar rezona cu Daniel 11:45: ***Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit. Apoi își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va veni într-ajutor.*** Antiohus Epifanes nu și-a întins corturile palatului între mare și muntele slăvit. Dar poate că Anticrist (cel prefigurat de Antiohus) va împlini această profeție. Atunci ar fi firesc ca la finalul istoriei confruntarea celor 2 proroci (indiferent ce ar simboliza aceștia) cu fiara să aibă loc la Ierusalim.

- În 11:13 se precizează: ***În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbuși a zecea parte din cetate. 7000 de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului.***

Este singurul loc în Apocalipsa unde se precizează că oamenii nu hulesc, ci dau slavă lui Dumnezeu. Dacă este vorba de Ierusalim atunci acest verset ar indica destul de clar pocăința rămășiței lui Israel. Înșiruirea evenimentelor din Apocalipsa 11 este identică cu cea a evenimentelor prezentate de Zaharia 14. În Zaharia 14 descoperim următorul șir de evenimente:

- Ierusalimul este împietrit
- Cetatea este luată (element descris în Apocalipsa 16-18 cu referire la cetatea cea mare)
- Muntele măslinilor se va despica
- Evreii se vor îngrozi și vor fugi ca la cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia
- Și atunci va veni Domnul și toți sfinții împreună cu el.

Oare asemănarea cu zaharia 14 este pur întâmplătoare? Doar să ne amintim că imaginea celor doi măslini este culeasă tot din Zaharia.

- În Apocalipsa se realizează un contrast între 2 cetăți și 2 femei. Cetatea cea mare este pusă în contrast cu sfânta cetate, iar curva curvelor cu mireasa. Mireasa și cetatea sfântă este reprezentată de Biserica lui Dumnezeu, comunitatea sfinților răscumpărați (vezi Apoc.21). Dar cine este cetatea cea mare sau curva? În apoc.17 descoperim că cetatea cea mare și curva sunt același lucru. În apoc.11:8 ni se spune destul de clar că cetatea cea mare este Ierusalimul. Acest lucru se potrivește cu realitatea primului secol dar și cu descrierea iudeilor din apocalipsa 1-3. Iată două descrieri ale iudeilor așezate în cartea apocalipsei:
 - știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocorile din partea celor zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. (apoc.2:9)

- iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. (apoc.3:9)
- Din acest punct de vedere nu ar fi o surpriză în apocalipsa dacă babilonul cel mare, mama tuturor curvelor, ar fi în Ierusalim, sediul Iudaismului. Unii autori interpretează evenimentele cu privire la cetatea cea mare din apocalipsa că s-au împlinit definitiv în primul secol prin distrugerea de către imperiului roman (fiara) a Ierusalimului. Eu sugerez că în primul secol aveam doar o primă fază de împlinire a acestor profeții și propun spre dezbateră și analiză următoarea interpretare: cetatea cea mare din apocalipsa este Ierusalimul pământesc. Profețiile cu privire la cetatea cea mare din apocalipsa s-au împlinit parțial în primul secol dar se vor împlini plenar la finalul istoriei în perioada lui anticrist. Argumentele în acest sens sunt clare și tipice limbajului profețiilor. Profețiile din apocalipsa conțin elemente care în mod evident nu s-au împlinit în secolul 1. Voi aminti doar câteva dintre ele:
 - Mărturia spectaculoasă, moartea și învierea celor 2 proroci.
 - Cutremurul din cetate și pocăința rămășiței (11:13)
 - Pedepsirea cetății celei mari are loc înainte de a doua venire a lui Hristos, adică după trâmbița a șasea (vezi Apoc.11:13-16) și după potirul al 7-lea (vezi Apoc.16:17-21). Surpriza pe care o găsim în apoc.16 este că de data aceasta urgiile sunt îndreptate asupra întregului pământ (nu mai este vorba despre o pătrime sau o treime ca în cazul peceților și trâmbițelor), ci este vorba de tot pământul. Or imperiul roman din primul secol nu a fost zguduit de asemenea potire în secolul 1. În apoc.16 se precizează clar că judecarea cetății celei mari are loc DUPĂ CE ultimul potir al mâniei lui Dumnezeu s-a revărsat pe pământ, adică exact înainte de a doua venire a Domnului.
 - În apocalipsa fiara este sprijinită de proorocul mincinos care face mari minuni cu care amăgește tot pământul. Or, Imperiul Roman nu a amăgit lumea prin semne și minuni.
 - Fiara și proorocul mincinos sunt nimicți de a doua venire a Domnului (vezi Apoc.19). Or Imperiul Roman nu a fost nimic de a doua venire a lui Hristos.
 - În concluzie: dacă nu putem reduce interpretarea fiarei la imperiul roman din primul secol, nu putem reduce interpretarea cetății celei mari la realitatea Ierusalimului din primul secol.
 - Apare întrebarea: cetatea cea mare de la finalul istoriei va fi ceva asemănător cu Ierusalimul din sec.1 dar nu neapărat acesta? Limbajul din apoc.11 ne sugerează cât se poate de clar că cetatea cea mare de la final este același Ierusalim pământesc.
- Să încercăm deci să citim Apocalipsa interpretând cetatea cea mare ca fiind Ierusalimul pământesc sau/și Israelul fizic din timpul perioadei lui anticrist.

- În Apoc.12 femeia este Israel. Femeia fuge în pustie unde este hrănită 1260 de zile. Acolo este deci hrănită la locul ei departe de fața șarpelui o vreme, două vremi și jumătatea unei vremi. Balaurul când s-a văzut aruncat pe pământ, atunci a început să urmărească femeia care a primit aripile vulturului celui mare ca să zboare cu ele în pustie. Odată ajunsă în pustie șarpele a aruncat apă din gură ca un râu dar pământul a dat ajutor femeii și a înghițit râul. Acest lucru se întâmplă la începutul celor 1260 de zile. Căci apoi balaurul mâniat pe femeie se duce să facă război cu Biserica unde are putere 42 de luni, adică trei ani și jumătate. Deci Apoc.12 ne sugerează următoarea înlănțuire de evenimente:
 - Copilul născut de femeie este înălțat la cer
 - Are loc un război în ceruri
 - Diavolul este aruncat pe pământ
 - Diavolul aruncat pe pământ este cuprins de o mânie mare
 - Se repede spre femeie dar femeia este dusă în pustie într-un loc pregătit de Dumnezeu unde este hrănită 1260 de zile.
 - La începutul acestei perioade balaurul o atacă cu apă, dar pământul dă ajutor femeii și înghite râul care a ieșit din gura balaurului.
 - Balaurul mâniat pe femeie, se duce să facă război 42 de luni Bisericii. Deci în timpul celor 3,5 ani în care femeia este protejată în pustie balaurul face război sfinților.
- Ni se sugerează deci că în timpul celor 3.5 ani deși diavolul ar dori nimicirea lui Israel, Israel va fi protejat de Dumnezeu. Nu i se va îngădui celui rău să se atingă de Israel. Și crede că protecția este de natură fizică, căci d.p.d.v. spiritual Israel este mort. Domnul va proteja fizic pe Israel în perioada celor 42 de luni. În această perioadă însă, Biserica va fi ținta atacului.
- Ne întrebăm când începe perioada celor 3,5 ani? Ea ar părea că începe în primul secol. Dacă diavolul este aruncat din cer după înălțarea lui Isus Hristos la cer atunci înseamnă că această perioadă ar începe în primul secol și ar cuprinde probabil întreaga perioadă a Bisericii. Nu este neapărat să fie așa. Ioan ar putea glisa spre atacul final al lui Anticrist care oricum este iminent și a fost așteptat de primii creștini să fie chiar în primul secol. Sau Ioan ar putea să folosească imaginea celor 3,5 ani ca o paradigmă a luptei spirituale care să includă realitatea secolului 1, perioada Bisericii și apogeul luptei din perioada lui Anticrist. Insistența pe perioada de 3,5 ani nu este întâmplătoare. Această perioadă o găsim în cartea Daniel. Iar semnificația acestei perioade în cartea Daniel este cât se poate de clară: o perioadă scurtă de timp (chiar de 3,5 ani!) când cel rău va avea o mare putere împotriva sfinților și lupta spirituală va fi extrem de intensă! Pe de altă parte observăm că perioada de 3,5 ani este precedată de războiul din ceruri și apoi de urmărirea femeii de către cel rău. Războiul din ceruri începe la înălțarea copilului la cer. Dar știm sigur cât durează? La fel ne putem întreba: cât durează urmărirea femeii de către cel rău? Ar putea cele două evenimente să includă întreaga perioadă a Bisericii?

De exemplu, dacă războiul din ceruri este de fapt un război care durează pe toată perioada Bisericii? Poate da, poate nu. Deși pare logic ca învierea lui Hristos și ispășirea păcatelor sfinților să fie cauza aruncării lui satan din ceruri, putem totuși să analizăm și această variantă. Ce argumente ar susține că războiul din ceruri s-ar derula pe toată perioada Bisericii? Măcar două argumente. Primul îl găsim în Efeseni 6 când Pavel ne vorbește de duhurile răutății din locurile cerești. Al doilea îl găsim chiar în Apoc.12. După aruncarea diavolului din cer s-a auzit în cer un glas tare care zicea: ***ACUM a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața până la moarte.(12:10).***

- Să analizăm cu atenție acest verset: al cui este glasul? Cine sunt frații lor? În ce consta pâra celui rău? Frații sunt cei credincioși care l-au biruit pe diavolul prin sângele Mielului și cuvântul lor și nu și-au iubit viața până la moarte. Observăm că descrierea se potrivește mai degrabă sfinților din Noul Legământ decât al celor din Vechiul Legământ. Au fost martiri și în Vechiul Legământ, dar de-abia în Noul Legământ martirajul se amplifică. Dacă diavolul este aruncat imediat la înălțarea lui Isus atunci nu se potrivește prea bine descrierea celor pârâți.
- Strigătul este al îngerilor. Nu prea avem pasaje în scriptură care să îi prezinte pe îngerii ca frații noștri. Mai degrabă strigătul este al sfinților din ceruri iar frații sunt sfinții de pe pământ. Căci într-adevăr, Scriptura ne descoperă doar pâra celui rău împotriva celor de pe pământ. Nu avem nici un indiciu că cel rău ar putea pâra pe cei care sunt deja în ceruri. Este interesantă teoria că diavolul pâra pe sfinții din ceruri pentru că nu aveau păcatele ispășite în vechiul legământ dar ea este pură imaginație și doar o presupunere neavând nici un temei biblic. Ce ne spune Biblia în mod explicit despre procesul pârării sfinților de către cel rău? Găsim un prim pasaj în Iov 1 unde cel rău nu îl pârâște dar pune la îndoială neprihănirea lui Iov. Observăm că el nu pârâște pe sfinții din ceruri și nici nu aduce în discuție păcatele mărturisite și iertate ale lui Iov. Pentru aceasta și-a asumat responsabilitatea Domnul și diavolul tace. Diavolul pune însă în discuție CREDINȚA unui sfânt de pe pământ. Este credința lui autentică? Iată problema în discuție. Dar este un pasaj și mai clar. Acesta este în Zaharia 3:1-7:
- El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua stând în picioare înaintea Îngerului Domnului și ***pe Satana stând la dreapta lui ca să-l pârască.*** Domnul a zis Satanei: Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc? Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul a zis celor ce erau înaintea Lui: Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el! Apoi a zis lui Iosua: iată că îndepărtez nelegiuirea și

te îmbrac cu haine de sărbătoare! Eu am zis: Să i se pună pe cap o mitră curată! Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo. Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire: Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele vei judeca și casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici.

- Observăm deci că pâra avea în vedere un sfânt de pe pământ iar obiectul părei era nu un păcat mărturisit, ci un păcat nemărturisit. Păcatul lui Iosua era acela de a se fi lăsat descurajat de vrăjmași și de a se fi oprit din zidirea Casei Domnului. El acum este iertat, dar i se specifică cu claritate condiția pentru a fi reprimat în lucrare: Dacă vei păzi poruncile...Cu alte cuvinte problema în discuție este la fel ca în Iov 1 credința autentică a lui Iosua. În Apoc.12 se folosește expresia: pârâșul fraților noștri. Dacă este să rămânem la ce este scris, atunci interpretarea cu cele mai bune argumente este următoarea: diavolul pârâște pe sfinții de pe pământ pentru păcatele nemărturite și ezitățile lor în credință.
- În cartea Fapte înălțarea lui Hristos la cer înseamnă posibilitatea trimiterii Duhului Sfânt, a unei NOI resurse pentru cei credincioși și deci un nou har pentru întreg pământul. Înălțarea lui Hristos la cer este o veste bună pentru întreg pământul care ar putea fi formulată astfel: bucură-te pământule, căci cei credincioși au o putere NOUĂ pentru a duce vestea bună a mântuirii până la marginile pământului! Conform profețiilor din Isaia acum urmează perioada trezirii între Neamuri! **Deci bucură-te, pământule!** Dar la aruncarea lui Satan din ceruri ni se spune: **vai de tine, pământ și mare!** Parcă nu se prea potrivesc cele două imagini.
- Expresia **ACUM a venit stăpânirea!**, deși poate fi aplicată și momentului înălțării lui Hristos la cer, în cartea Apocalipsa este mai degrabă orientată spre a doua venire a Domnului. Și observăm că venirea stăpânirii este argumentată prin aruncarea în jos a pârâșului și nu prin înălțarea copilului la cer.
- În concluzie observăm că ar fi multe argumente care să evidențieze că aruncarea celui rău din cer nu a avut loc imediat după înălțarea lui Hristos la cer. Trebuie însă să amintim și pasajele din Evanghelia după Ioan și Coloseni care ne sugerează că acest lucru s-a întâmplat chiar în contextul învierii și înălțării:
- Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară! (Ioan 12:31)
- În ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. (Iona 16:11)
- A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce. (Col.1:14)
- Crucea a însemnat judecarea stăpânitorului lumii acesteia dar și aruncarea lui afară. Aruncarea lui afară de unde? Textul nu ne spune, dar pare a fi logic să continuăm: aruncarea lui afară din cer.

- În Luca 22: 31 ni se sugerează că Satana încă mai era activ în cer: **Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâu**. Cu alte cuvinte Mântuitorul ne sugerează că Satana a avut o discuție cu Dumnezeu despre ucenici similară cu cea din Iov cap.1.
- În Luca 10:17: Cei 70 s-au întors plini de bucurie și au zis: Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău. Isus le-a zis: Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer. Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpzii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri. La ce se referă Mântuitorul când spune că l-a văzut pe Satan căzând ca un fulger din cer? Oare lucrarea și biruința celor 70 să fi produs un impact așa de mare în lumea spirituală încât Satana a căzut, a fost înfrânt într-o bătălie din văzduh?
- În concluzie, rămâne deschisă întrebarea: când și de ce a fost (sau va fi) aruncat diavolul din cer (apoc.12)?
- În Apoc.14:19-20 teascul judecății este călcat afară **din cetate**. Cetatea la care avem referință în Apocalipsa este cetatea cea mare. Dacă acesta este Ierusalimul, imaginea din Apoc14 se armonizează cu imaginea din Zaharia 14 :12-13 care ne prezintă judecarea Neamurilor din jurul Ierusalimului.
- În Apoc.16:13-14 la al 6-lea potir duhuri necurate ies din gura balaurului, fiarei și proorocului mincinos. Aceste duhuri fac semne nemaipomenite și se duc la împărații pământului întreg pentru a-i strânge pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. Apoi, urmează al 7-lea potir cu care se isprăvește mânia lui Dumnezeu. Urmează fulgere și un mare cutremur de pământ care prăbușește cetățile neamurilor și împarte în trei cetatea cea mare. După care Domnul Își aduce aminte de Babilonul cel mare ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui. Observăm asemănarea cu anumite evenimente din cap.11, și anume faptul că înainte de ultima trâmbiță are loc un cutremur de pământ și se prăbușește a zecea parte din cetate. Este vorba de același moment de dinaintea celei de-a doua veniri a Domnului și se pare că se are în vedere aceeași cetate: cetatea cea mare, Ierusalimul.
- În cap.17-18 autorul descrie judecata curvei celei mari care este cetatea cea mare. Pe curvă o găsim într-o **pustie**. Nu cred că este întâmplător că femeia (Israel) din cap.12 este dusă tot **în pustie**. Acest lucru ne sugerează din nou că această curvă este poporul evreu. Israel și-a pierdut slava cu care l-a îmbrăcat Domnul în istorie (vezi 12:1) și a ajuns o curvă.
- În Vechiul Testament adesea Israel și Ierusalimul în special este comparat cu o curvă. În Ezechiel 16 descoperim Ierusalimul ca și curva care a curvit cu împărații pământului. În mod similar cetatea cea mare din apoc. 17 este cetatea cu care au curvit împărații pământului.
- Observăm că în cap.17-18 sunt anumite elemente care se potrivesc foarte bine cu Ierusalimul din sec.1 dar și multe elemente care nu se potrivesc cu Ierusalimul secolului întâi. Amintesc din nou că judecarea Babilonului este

prezentată în cap.16 în contextul ultimului potir deci aceasta ar însemna exact înainte de a doua venire a Domnului. Observ că dacă împărații pământului din cap.16 care se duc la războiul zilei celei mare, în cap.17 împărații pământului se războiesc cu Mielul și se unesc să distrugă cetatea cea mare. Oare nu ar putea fi vorba de același eveniment? Armagedonul ar putea fi războiul final al lui Anticrist împotriva evreilor și Ierusalimului?

- Dacă aceste două capitole ne descriu Ierusalimul din ultimele zile ale istoriei atunci s-ar desprinde următoarele lucruri:
 - Ierusalimul (și poporul evreu) vor fi de partea lui Anticrist.
 - Ierusalimul ar putea fi chiar capitala sau reședința lui Anticrist, căci femeia șade pe fiară.
 - Ierusalimul va fi un loc al vrăjitoriei.
 - Toate neamurile vor fi amăgite de vrăjitoria lui și acesta va fi o sursă de curvie spirituală pentru tot pământul.
 - Ierusalimul va fi plin de bogății și prin risipa lui se vor îmbogăți negustorii pământului.
 - Ierusalimul va participa la prigonirea și uciderea creștinilor
 - La finalul domniei lui Anticrist, Anticristul va distruge Ierusalimul.
 - Totuși în mod neașteptat rămășița evreilor se va întoarce la Domnul, Domnul va veni pe nori și va nimici pe anticrist și neamurile care i s-au alăturat.
 - Ierusalimul pământesc nu va mai fi reconstruit dar rămășița care s-a întors la Domnul va fi proslăvită în realitatea Noului Ierusalim.
- Dacă această interpretare de mai sus e corectă, atunci putem spune că și autorii Noului Testament susțin faptul că pocăința lui Israel de la finalul istoriei va fi precedată de o criză deopotrivă fizică și spirituală. Un context de opresiune foarte intensă va duce la trezirea spirituală a rămășiței poporului evreu.